

Mai Ly 2

Việt Dương Nhân

Chương 1

Những Con Gió Lốc

Căn phòng chật hẹp, vồn vện để được một chiếc giường nhỏ, cái bàn có hai chiếc ghế đầu, dưới đất một cái lò dầu hôi, vài cái xoon nhuộm đen cháy, có vài ký lô gạo và chai nước mắm. Nơi đây là hẻm 74, đường Ngô Tùng Châu gần Ngã Sáu Sài Gòn. Đó là phòng trọ của Marie-Thu.

Đêm mưa gió kinh hoàng đã làm Mai Ly sợ hãi. Em liều lĩnh bỏ chạy đến khi ngã quỵ trên vệ đường. May mắn thay ! Đêm ấy, Marie-Thu đi ăn cơm khách về khuya. Ngồi trong taxi Marie-Thu thấy có người đang nằm ngất lịm. Cô liền bảo chú tài xế taxi ngừng lại xem coi có quen không. Marie-Thu che dù xuống xe, đến gần cái thân như đã chết. Nhìn thấy, cô bèn gọi chú tài xế taxi :

- Chú ơi ! Chú xuống xe giúp tôi, con bé này tôi quen biết lắm. Trời ơi ! Mai Ly ! Sao em như thế này ? Chú giúp tôi đem nó lên xe, đưa nó về nhà tôi.

Chú tài xế taxi làm theo lời của Marie-Thu, chú hỏi :

- Cô à ! Cô còn sống hay chết rồi vậy cô ?

- Còn sống. Nó chỉ bất tỉnh thôi. Như vậy là nó trúng lạnh rồi. Nhờ chú phụ tôi một tay. Về nhà tôi sẽ cạo gió, đắp mền là nó sẽ tỉnh lại chứ không sao đâu.

- Chú tài xế hỏi :

- Sao cô không đưa cô vô nhà thương ?

- Nhà thương ! Thôi, chú ơi ! Vô nhà thương tốn tiền chết, mà tôi đâu có tiền !

Taxi đã tới hẻm 74 đường Ngô Tùng Châu. Chú tài và Marie-Thu khiêng Mai Ly vô nhà. Marie-Thu trả tiền, nói cảm ơn chú tài xế. Marie-Thu thay quần áo cho Mai Ly, và lấy dầu cù là cạo gió và đắp mền cho em. Marie-Thu nằm kê bên Mai Ly mà ngủ luôn.

Qua một đêm, trời vừa hừng sáng Mai Ly tỉnh dậy, nằm cựa qua, cựa lại. Bỗng em ngồi dậy thật nhanh, làm Marie-Thu giật mình ngồi dậy kêu Mai Ly :

- Mai Ly ! Mai Ly ! Em còn bệnh nằm nghỉ đi. Chị Thu đây. Em đừng sợ.

Mai Ly nhìn quanh quần và đã nhận ra tiếng nói của Marie-Thu, em hỏi :

- Sao em ở nhà của chị ?

- Ồ, tối hôm qua, chị không có đi làm, chị có hẹn đi ăn với bạn ở ngoài bến Bạch Đằng. Khuya chị về, thấy em đang nằm bên lề ở đầu đường, chị nhờ chú Taxi chở em về đây khuya hôm qua.

Hai tay Mai Ly ôm đầu, nói :

- Trời ơi ! Sao em không chết luôn cho rồi !

- Thôi, em đừng có nói tâm bậy. Trông em còn mệt lắm, vì em bị trúng lạnh vì mưa gió đó. Chút nữa chị ra tiệm thuốc Tây mua thuốc cảm cho em uống. Em cứ ở đây đi.

Mai Ly thở ra :

- Làm sao được, vì chị còn đi làm nữa mà. Em khổ quá chị ơi !

- Có gì mà khổ em ? Nay mai em khỏe rồi chị đưa em về nhà bà chủ. Còn chị, thì chắc chị nghỉ làm cho Kim Cương bar đây !

- Sao vậy chị ?

- Chị có mấy đứa bạn rủ đi làm chỗ khác, chỗ này là phòng trà ca nhạc Việt-Mỹ, sang trọng hơn Snack-bar.

- Vậy hả chị ? Còn em, làm sao em dám trở lại nhà bà Kim Cương. Trời ơi ! Chắc bà sẽ đánh em chết quá. Còn không thì bà cũng đuổi em ra khỏi nhà.

- Sao kỳ vậy Mai Ly ?

Mai Ly đôi mắt buồn ứa lệ, nói :

- Vì bà chủ mình, bà gạ em cho lão Thành An, tiền bạc thì lão có tặng cho em hai lần được tám ngàn đồng. Còn giữa ông với bà chủ mình thì em không biết !

- Ha ! Chị nghĩ ông Thành An đưa cho bà chủ mình nhiều tiền lắm đấy ! Bà lấy cầu gấp mười lần hơn em.

- Cũng có thể lắm chị à ! Vì lần đầu thì ông đưa cho em, bà chủ lấy đếm được mười ngàn, bà chia cho em bốn ngàn.

- Thấy chưa ? Bà chia sáu bốn mà !

- Và một lần nữa, bữa hôm tự bà đưa cho em. Bà nói là ông Thành An tặng em. Rồi tối hôm qua bà biểu em đi ăn cơm với ông Thành An.

- Ủa ! Rồi em có đi không ? Mà tại sao em bị ngắt xiu ngoài đường vậy ?

Mai Ly tưởng thật từ đầu tới đuôi. Marie-Thu nghe hết mọi sự. Cô ngược mắt lên trần nhà, thở ra :

- Vậy em ở đây làm cho chị đi. Em chỉ lo nấu cơm và giặt quần áo. Chị sẽ trả lương cho em một ngàn đồng mỗi tháng.

- Một ngàn đồng! Nhiều quá chị ơi ! Em làm cho bà Kim Cương có sáu trăm. Vậy mà bà ta còn thiếu em gần một tháng lương đó. Rồi còn giấy tờ, tiền bạc và quần áo của em ở nhà bà. Trời ơi ! Làm sao em lấy được đây ?

- Tiền và quần áo có gì nhiều không ?

- Em còn gần một ngàn và bà chủ còn thiếu em hơn nửa tháng lương, quần áo, thì có chút đỉnh thôi.

- Em bỏ hết đi. Quần áo của chị chắc em mặc vừa, còn tiền thì chị ráng đi làm khá, chị sẽ cho lại em. Chị hên quá! Vì chị lãnh lương hết rồi, nên mới cố ý đi xin làm chỗ khác đây.

Mai Ly ở nhà Marie-Thu được ba ngày, sức khỏe của em bình phục. Đến đầu tháng, Marie-Thu dẫn Mai Ly đến tiệm uốn tóc Kinh Đô gội chải đầu. Làm tóc xong, cả hai ghé Ngã Sáu Sài Gòn ăn cơm đĩa.

Sau đó về nhà, tới giờ Marie-Thu sửa soạn để đi làm chỗ mới. Cô sửa soạn xong. Cô gọi Mai Ly đến gần và nói :

- Đưa mặt đây cho chị diện lên. Nè, lấy cái áo kia mặc thử coi.

Mai Ly ngạc nhiên, hỏi :

- Để làm chi vậy chị ?

- Thì thử đi, con nhỏ này !

Marie-Thu cho Mai Ly thử hai ba cái áo dài. Mai Ly mặc không vừa. Rồi quay sang thử áo đầm. Marie-Thu ngắm nhìn Mai Ly :

- Cha ! Bộ đồ đầm này trông em đẹp lắm, mà không thấy nhà quê.

Mai Ly chưa hề mặc áo đầm nên thấy trống dưới cặp giò, hơi khó chịu. Mai Ly định cởi ra, Marie-Thu cản lại :

- Mặc đi, chút nữa đi với chị.

- Đi đâu vậy chị ?

- Thì chị dẫn em đi làm. Chủ nào gặp em là họ sẽ chịu liền. Em đừng sợ, có chị ở bên em. Hơn nữa, em biết nói chút tiếng Anh mà.

- Em sẽ làm gì vậy chị ?

- Thì làm vũ-nữ và chiêu-đãi-viên.

- Vũ-nữ là gì vậy chị ?

- Là mình nhảy đầm, ngồi bàn uống nước với khách.

- Trời đất ơi ! Em đâu có biết nhảy đầm !

- Không sao đâu, từ từ em sẽ biết. Nếu làm có tiền, chị sẽ dẫn em đi học nhảy.

- Sao em sợ quá chị ơi !

Marie-Thu cười :

- Mới thì sợ người. Nhưng lâu ngày rồi thì... người ta sẽ sợ lại mình đấy.

- Rồi em phải đi ngủ với khách sao ?

- Đâu có cần "cái vụ" đó. Mình uống nước, tiền được chia đôi với chủ và còn chút tiền lương nữa. Em đi làm với chị. Em dư sức có ba bốn ngàn mỗi tháng như chơi. Còn vấn đề đi ngủ với khách, là một chuyện khác.

- Vậy hả chị ? Chớ em sợ quá chị ơi !

Tuy Mai Ly lo sợ, nhưng em nghĩ : - Mình không còn cách nào hơn. Chị Marie-Thu có lòng tốt muốn dìu dắt mình. Mình theo chị ấy thử xem. Chớ bây giờ mình như cánh bèo trôi giữa dòng đời, chị Marie-Thu như cái phao cứu vớt mình?

Marie-Thu hồi thúc :

- Mai Ly ơi ! Tối giờ rồi, suy nghĩ gì vậy ? Mình đi liền em ơi ! Chỗ này hơi xa, ở tuốt trên đường Nguyễn Minh Chiều - Phú Nhuận đấy. Nếu làm được có chút tiền thì hai chị em mình sẽ tìm phòng mướn ở gần đó.

Marie-Thu và Mai Ly lấy taxi đến phòng trà "Orchidée-Phong Lan". Đến nơi, Marie-Thu hỏi chú Năm gác cửa :

- Chú, chú làm ơn cho tôi gặp bà chủ.

- Ồ ! Hai cô đợi một chút. Hôm nay mới khai trương nên bà chủ hơi bận. Để tôi vô cho bà hay.

- Cảm ơn chú.

(.....)

Bà chủ ra :

- Chào cô Marie-Thu !

- Dạ, chào bà chủ. Bữa hôm em có đến đây xin việc với bà. Bà nói hôm nay mới khai trương. Bà đã nhận em làm.

Dạ, thưa bà! Sẵn em có dẫn cô em gái theo, xin bà nhận dùm luôn!

Bà Phong Lan quay sang nhìn Mai Ly, và hỏi :

- Em tên gì, mấy tuổi ? Trông em còn trẻ quá.

- Dạ, em tên Mai Ly, được mười bảy tuổi.

- Cha ! Chưa đủ tuổi ! Nhưng chị nhận tạm. Nếu có ai hỏi, em nói em mười tám tuổi nhé !

- Dạ.

- Thôi, được rồi, vô làm việc đi. Này, cô Marie-Thu ! Em Mai Ly có làm đâu chưa ?

- Dạ, có, mà chỉ làm Snak-bar thôi.

Marie-Thu sợ bà Phong Lan không nhận Mai Ly, nên bắt buộc cô phải nói láo.

Hôm nay là ngày khai trương phòng trà "Orchidée-Phong Lan" nên khách khứa thật đông. Có Tây, có Mỹ và một số khách Việt Nam. Họ toàn là sĩ quan. Bởi bà Phong Lan vừa góa chồng. Chồng bà là một thiếu tá Không Quân đã tử trận sáu tháng nay. Bà còn trẻ đẹp, khoảng ba mươi tuổi, nước da trắng như bông bưởi, dáng vóc thật sang, ăn nói nhã nhặn - tử tốn.

Trong giờ làm việc, Mai Ly cứ theo Marie-Thu tò tò. Vũ-nữ khoảng hai chục cô. Họ đều lớn tuổi hơn Mai Ly. Các cô thấy Mai Ly là loại "nai tơ" mới vào đời, chẳng biết gì với cái nghề này. Thỉnh thoảng bà Phong Lan gọi Mai Ly ngồi chung bàn với mấy ông khách Việt Nam, họ là những người bạn của chồng bà.

Làm đúng một tuần, bà chủ phát lương, Mai Ly mở bao thư ra đếm được một ngàn tám trăm đồng, em mừng quá. Về nhà em đưa cho Marie-Thu tám trăm đồng. Xem như trả tiền ăn và ở. Marie-Thu hỏi :

- Mai Ly lãnh được bao nhiêu ?

- Dạ, một ngàn tám trăm đồng.

- Cha, giỏi quá ha ! Đưa cho chị mượn luôn một ngàn kia được hôn ?

Mai Ly vô tình nói :

- Dạ, em còn sắm chút đỉnh đồ cần thiết.

- Ở nhà chị cái gì cũng có, em cứ lấy xài, quần áo thì em cứ soạn ra mặc. Tại vì chị thiếu tiền nhà mấy tháng, nên chị muốn trả hết cho rồi. Ráng làm vài tuần nữa lãnh thêm, chị em mình sẽ mượn nhà gần đó cho đỡ tốn tiền xe.

- Vậy tiền đây chị cầm đi.

Qua tuần sau, Marie-Thu và Mai Ly đi tìm phòng mượn gần đó. Mai Ly lãnh lương được bao nhiêu là Marie-Thu mượn hết. Hai chị em mượn được một căn phòng ở cùng con đường với phòng trà "Orchidée-Phong Lan". Nơi đây rộng hơn, có được hai cái giường, nhưng không chiếu, không nệm, không mền gì hết. Phải đi ra mua đồ cũ ở chợ Khu-Dân-Sinh.

Trôi qua thêm mấy tuần lễ làm việc cho phòng trà "Orchidée-Phong Lan" mà Mai Ly không có cất được một đồng bạc nào trong người. Thỉnh thoảng Marie-Thu đem ông kếp Việt Nam về..., rồi đem khách Mỹ về... Bấy giờ trong phòng có đủ đồ dùng. Đã mua được một tấm nệm cũ, chùng nào không có khách Mai Ly mới được ngủ trên giường nệm với Marie-Thu.

Mai Ly bắt đầu hiểu việc làm. Nhưng em chưa biết nhảy, chỉ nhờ đám khách Mỹ cho em uống nước trà "Sàigòn Tea", và thỉnh thoảng cho em tiền pourboire. Mai Ly ráng dẫu cất, nhưng Marie-Thu cũng lục xét lấy hết, em buồn quá, bèn đi tâm sự với một cô đồng nghiệp tên Simone, gốc người Miên khoảng ba mươi lăm tuổi. Simone nghe qua những lời tâm sự của Mai Ly, chị nói :

- Có gì thì em lại nhà chị ở, chị đưa cho chị một ngàn đồng tính chung tiền ăn và ở.

- Dạ, để em tính lại. Nếu em bỏ đi như thế, xem như em là kẻ phụ ơn chị Marie-Thu rồi.

- Đành vậy. Nhưng em đi làm kiếm tiền để nuôi thân và nuôi má em. Chớ ở đó con Marie-Thu, nó lấy hết tiền của em thì làm sao còn tiền mà cho má em đây ? Đến nhà chị ở đi, nó không dám làm gì em đâu.

- Dạ, để em ráng dằn xếp và nói cảm ơn chị ấy.

- Con khi. Gặp chị là chị đi tuốt chớ cần gì phải nói cảm ơn.

Mai Ly nín thinh, mắt nhìn ra cửa...

Dù vậy, Mai Ly cũng báo trước cho Marie-Thu biết là, tuần tới em dọn đi. Marie-Thu làm mặt giận ra vẻ như không đồng ý. Nhưng rốt cuộc cô ta phải chịu.

Vài hôm sau, vào một đêm mưa rơi tầm tã, trời gầm, sấm chớp tứ phương, Mai Ly nằm trần trọc nghĩ suy cho số phận đời mình. Đã nửa đêm rồi mà Marie-Thu chưa về nhà... Thịnh, bồ của Thu đến gõ cửa, Mai Ly ra mở cửa và mời Thịnh vô nhà. Ngồi nói chuyện ba loa với Mai Ly, Thịnh đòi ngủ lại. Mai Ly lấy chiếu trải lên chiếc giường không có nệm và thấy một cái mền nhỏ cho Thịnh.

Trong khi Mai Ly đang ngon giấc... Thịnh mò qua giường Mai Ly. Thịnh muốn hiếp dâm em. Mai Ly sợ quá định la lên, thì anh ta năn nỉ :

- Mai Ly... cho anh đi, cho anh đi mà... Không thì mai một mấy thằng Tây, thằng Mỹ, tụi nó cũng "đè" em hà. Anh sẽ thương em cho tới chết.

Mai Ly sợ quá, em lấy mền quấn cả người lại, tự than :

- Trời ơi ! Sao tôi khổ quá này trời ! - Anh Thịnh ! Anh là bồ của chị Thu, sao anh làm kỳ vậy ? Xin anh tha cho em. Nếu không, em sẽ cắn lưỡi chết liền bây giờ.

Thịnh nghe Mai Ly nói, ông ta hạ cơn... rồi từ từ nói :

- Thật ra anh cũng không muốn làm thế ! Mà tại Marie-Thu bảo anh phá-trình em cho lấy hên.

- Trời ơi ! Thật phũ phàng vậy sao anh ? Thôi, em đành giữ áo ra đi ngày mai rồi. Em cảm ơn anh Thịnh đã nói lên sự thật.

Thịnh mặc quần áo vào xong, vừa mang giày vừa nói:

- Marie-Thu có nói với anh, em còn nhỏ, vị thành niên, anh cũng sợ chứ. Nhưng Thu nói, Thu bảo đảm không có sao. Thật anh là một thằng ngu-ngốc đi nghe lời bậy. Suýt chút nữa em la làng là chết anh rồi. Thôi, anh đi vô trại. Chúc Mai Ly ngủ ngon.

Thịnh đã đi rồi, còn lại một mình Mai Ly ngồi suy gẫm, tự nhủ : - Sao chị Marie-Thu muốn hại mình ? Hay chị ta muốn làm cho bỏ ghét, vì mình sắp bỏ chị ấy ra đi chẳng ? Cũng có thể lắm ! Mai Ly đứng dậy tháo gọn đồ đạc bỏ vô bịch ny-lon. Quần áo, em chỉ có một bộ, còn lại là của Marie-Thu. Em ngồi chờ đến hừng sáng, rồi đi qua xóm bên kia. Mai Ly đến nhà chị Simone hơi sớm, em gõ cửa, có con của chị Simone ra mở, và hỏi :

- Chị đi kiếm ai giờ này ?

- Xin lỗi em, chị đến quá sớm, chắc chị Simone còn ngủ ? Em cho chị ra đằng sau bếp ngồi chờ nhé !

- Được, chị cứ vô. Chút nữa má em dậy, em sẽ nói lại.

- Em là gì của chị Simone vậy ?

- Em là con trai lớn !

- Em được mấy tuổi ?

- Dạ, em được mười hai tuổi.

- Em có còn đi học không ?

- Có chứ ! Chút nữa em đi.

- Thường thường má em mấy giờ dậy ?

- Tùy bữa, có khi dậy sớm, có khi trễ. Thôi chị vô nhà trước. Nếu chị muốn ngủ, thì chung vô chỗ của em chị ngủ, vì em thức rồi.

Nhà chị Simone là một căn nhà khá rộng, mái lợp tôn, vách lá, sàn nhà tráng xi-măng, một cái giường lớn để giữa nhà, có màn kéo xung quanh, các con của chị trải chiếu ngủ dưới đất, chỉ một mình chị ngủ ở trên giường. Chị có ba đứa con, không có chồng.

Đã hơn chín giờ sáng. Simone dậy kéo màn qua một bên, chị dụi mắt ngáp dài, vừa nhìn thấy Mai Ly, chị chung hững :

- Ủa, Mai Ly! Em tới sớm dữ vậy ? Đến chơi hay đến ở đây luôn ?

- Dạ, em đến ở luôn với chị.

- Ở được.

Simone ngó ngó hỏi :

- Có đứa nào đó không ? Đi mua đồ ăn sáng đi tụi con.

Một bé trai cỡ tám, chín tuổi trả lời :

- Dạ, mẹ ăn gì ? Có bà cơm tấm còn kia.

- Ồ, Mai Ly thích ăn cơm tấm không em ?

- Dạ, thích.

- Tí à ! Ra kêu hai đĩa cơm tấm chớ bì đi con. Rồi qua chú Hai ÚNgọt gọi hai ly cà-phê sữa luôn. Còn tụi con ăn gì, kêu đi.

- Dạ, tụi con ăn rồi mẹ à!

Simone sút miện, rửa mặt xong, chị cuốn mùng mền qua một bên, rồi thót lên ghé đầu ngồi chòm hồm, chị gọi Mai Ly :

- Lại đây ngồi em, tụi nó đem cơm tấm vô kia. Sao mà em lại đây sớm quá vậy ?

- Dạ, tại em ngủ không được.

- Em đi như vậy, con Marie-Thu biết không ?

- Dạ, không.

- Sao vậy ? Đi như thế, rồi nó phao vu em ăn cắp đồ đạc gì của nó là chị bị dính lây đó.

- Không sao đâu chị. Mới dọn về, có đồ gì đâu mà ăn cắp.

- Chị nói trước đó. Thôi, ăn đi.

Chiều tối hôm ấy, Mai Ly cùng đi làm chung với Simone. Vừa đến nơi là Marie-Thu đứng trước cửa, nàng kên-kieu, và xông tới, nói với Mai Ly:

- Ê, con kia ! Đi sao không nói tiếng nào với tao hết vậy ? Mà còn ăn cắp của tao năm trăm đồng nữa.

Marie-Thu đưa tay định đánh Mai Ly, Simone kịp đi ra ngăn cản, chị nói :

- Coi kìa Thu, có gì thì nói. Sao em đánh Mai Ly. Biết có phải Mai Ly lấy không ?

- Nó chớ còn ai vô đây, đồ phản, hứ !

Bà Phong Lan nghe tiếng ồn ào, bà bước ra hỏi :

- Chuyện gì đó các cô ? Có gì thì nói với tôi, sao lại gây gổ ngay chỗ làm-ăn của tôi, rồi khách tới thấy mất lịch sự không ?

Mọi người đều im lặng, bỏ đi vào trong và tiếp khách. Sự việc xem như không có chuyện gì xảy ra cả.

Mai Ly làm việc càng ngày càng giỏi, em rất ăn khách ngoại quốc. Họ thường xuyên trở lại cho Mai Ly uống nước trà. Làm mấy mụ sồn sồn sanh lòng ganh ghét em. Chỉ còn lại, chị Simone và bà chủ là thương em. Mai Ly cũng thừa hiểu cái nghề này, em thường nhủ với lòng : Nếu mình còn làm cái nghề này lâu dài, thứ nhứt ; mình hết lòng giúp đỡ các cô mới ra đời, và nếu được may mắn mình có tiền, thì mình nhứt định không làm chủ cái nghề này.

Mới ra đời có vài tháng mà đã gặp mấy lần phũ phàng. Rồi đây những tháng năm dài sắp tới sẽ còn bao nghịch cảnh nữa đây ? Thật là chán ngán ! Nhưng biết phải làm gì đây ? Thôi xem như số mệnh, là do bàn tay định mệnh đã đặt cho thân phận của mình rồi, cam đành nhận chịu chớ dám trách ai đây ?

Phấn son đã điểm trang rồi
Mặc cho cát bụi phủ đời Mai Ly
Bây giờ than thở làm chi

Thân hoa bạc mệnh trọng...khi nghĩa gì !

Hơn một tháng, Mai Ly ở nhà Simone mọi sự êm đềm. Mai Ly trả mỗi tháng một ngàn đồng ăn và ở. Còn dư chút ít tiền, em sắm thêm hai chiếc áo dài màu hồng phấn và màu vàng hạt gà, và cái quần và vài bộ đồ ngủ. Em cố gắng làm vài ba tháng nữa là sẽ về thăm má. Đã qua tháng thứ ba, em đề dành được ba ngàn đồng, em dấu trong xách áo quần, lại bị ai ăn cắp mất hết. Em không dám nói với ai, vì sợ, nếu nói ra là họ đuổi em đi. Tội đi làm mặt mày em buồn hiu. Bà chủ lấy làm lạ, bà gọi em vô văn phòng, hỏi :

- Sao chị thấy Mai Ly buồn quá vậy ? Có chuyện gì hoặc có ai hăm dọa gì em, nói cho chị biết để coi chị có thể giải quyết gì cho em không ?

- Dạ, không có gì hết chị à !

- Không có gì mà em muốn khóc kìa.

- Đề hôm khác em sẽ nói. Thôi, để em ra làm việc.

- Ồ, nhớ nghe hôn, nói cho chị nghe, chị giúp cái gì được thì chị giúp, chớ em đừng có sợ ai ở đây. Chị hiểu biết tâm tánh của mỗi cô làm ở đây. Em mới ra đời, còn non nớt, lại trẻ đẹp thì có sự ganh tị là lẽ thường. Thôi, em đi ra làm việc đi.

- Dạ, em cảm ơn chị nhiều.

Làm việc đã hơn ba tháng, Mai Ly đã hiểu biết nhiều, em tập tành nhảy chập chững vài ba điệu. Tiếp khách và cách nói chuyện rất thu hút, nhứt là khách Mỹ và Tây.

Rồi biến cố lật đổ trào Ngô-Đinh-Diệm xảy ra vào tháng mười một, năm 1963. Tất cả phòng trà đều bị đóng cửa. Chỉ còn Snack-bar là cho mở. Lệnh giới nghiêm mười hai giờ khuya, các cô vũ-nữ trở thành chiêu-đãi-viên. Snack-bar mọc lên như nấm, quân đội Mỹ lang tràn khắp miền Nam Việt Nam. Phòng trà "Orchidée-Phong Lan" cũng biến chuyển theo thời thế. Mai Ly vẫn còn làm nơi đó, và vẫn cầm cự ở nhà chị Simone.

Một thiếu tá Mỹ, tên là Larry Coper thuộc binh chủng Không Quân, trạc tuổi bốn mươi. Người rất lịch sự. Ông đeo đuổi Mai Ly suốt mấy tháng nay. Mỗi lần ông đi bay về, ông thường ghé "Orchidée-Phong Lan" cho Mai Ly uống nước trà và luôn luôn có mang quà tặng. Lâu ngày Mai Ly thấy lòng mình có rất nhiều cảm tình với ông.

Nhân dịp Tết dương lịch 1963-1964. Larry mời Mai Ly đến nhà ăn Tết dương-lịch.

Larry lái chiếc xe Jeep... chạy đến nhà Simone rước Mai Ly. Ông chở Mai Ly chạy thẳng đến một biệt thự thật lớn, ở số... đường Hoàng Hoa Thám (Chi Lăng). Tường cao cổng kín, có dây kẽm gai rào chung quanh và có lính gác, vô ra rất nghiêm ngặt. Lần đầu tiên Mai Ly đến nhà của người Mỹ, quang cảnh trang hoàng theo lối Mỹ. Vì đã qua một tuần lễ Giáng Sinh nên đèn hoa vẫn còn, để tiếp tục ăn Tết dương-lịch.

... Tiệc tùng bùng, nhạc Mỹ âm âm. Khách khứa cả trăm người. Nửa đêm khuya họ chúc tụng nhau mừng năm mới. Nhạc bắt đầu nhỏ lại, quan khách từ từ ra về. Ngoại trừ còn những người ở chung nhà. Larry, là người xem như chức vị cao nhứt ở đó. Ông mướn cái biệt thự cùng bốn người sĩ quan, thuộc cấp úy, họ chia tiền nhà và họ mướn bồi, bếp, tài xế, và lính gác. Đêm nay Mai Ly ở lại với Larry...

Biển đời lớn rộng mênh mông. Mai Ly như chiếc thuyền con biết bến nào để cập vào cho yên ? Lòng tự nhủ : Đêm nay mình trao thân cho người yêu mình, và mình cũng thấy yêu người. Dù lớn tuổi như người cha, nhưng tình yêu không tuổi tác. Larry sẽ làm người tình và cả người cha của mình, có lẽ mình sẽ được sung sướng và hạnh phúc ?

Đêm hôm ấy, Mai Ly ngã vào vòng tay yêu thương của Larry. Sau cuộc giao hoan, Larry sợ quá. Vì chàng không nghĩ rằng Mai Ly còn trinh-trắng... Sáng hôm sau, ông đưa Mai Ly vô bệnh viện Mỹ khám Bác sĩ. Sau khi bác sĩ khám xong, ông ra ngoài nói nhỏ với Larry :

- Dạ, thưa Thiếu Tá, lần đầu tiên giao hoan, nên cô bị ra máu đầy thôi, chứ không có gì lạ cả, xin Thiếu Tá đừng lo. Nét mặt Larry nửa vui, nửa lo. Vì Mai Ly chưa đủ tuổi. Sau đó, chàng đưa Mai Ly về nhà chị Simone để thanh toán tiền bạc và lấy tất cả đồ đạc trở lại nhà chàng.

Chiều vào bàn ăn, Larry giới thiệu hết mấy người ở trong nhà :

- Đây là cô Mai Ly, bạn gái của tôi. Kể từ hôm nay, cô được quyền ra vào tự do nơi căn nhà này và cô cũng có quyền nhờ bảo khi cô cần.

Larry ra lệnh từ trên xuống dưới. Mọi người đều vui vẻ nhận lệnh. Qua hai ngày sau, Larry tặng cho Mai Ly mười ngàn đồng và một cái đồng hồ có gắn hạt xoàng chung quanh. Mai Ly mở ra thấy, em mừng quá và vội vã xin Larry về thăm mẹ.

Mai Ly về tặng cho mẹ em năm ngàn đồng và nói :

- Má à ! Bây giờ con làm khá lương rồi, con sẽ lo cho má đầy đủ, má khỏi làm gì hết. Mỗi tháng má ăn xài bao nhiêu ?

Bà Hùng châu mày nhìn Mai Ly :

- Má có ăn xài gì đâu, má ráng làm bánh cho có chút tiền dư để hậu thân.
- Con hiểu rồi. Nhưng má cho con biết rõ để con lo liệu.
- À, nếu con muốn... Ồi, má ăn xài cao lắm là năm trăm đồng một tháng.
- Vầy thì con bảo đảm cho má một ngàn rưỡi mỗi tháng, và con ráng cần kiệm có dư, con sẽ cất lại căn nhà này cho có đủ tiện nghi để má ở sướng thân hơn.
- À, nè, nè. Cái gì cũng từ từ, chớ con đừng có ráng sức quá rồi sẽ sanh bệnh đó à nghe.
- Không đâu má à ! Công việc của con cũng nhẹ nhàng chứ không có nặng nhọc đâu, má đừng có lo.

Mai Ly vui mừng trò chuyện cùng với mẹ em. Tới xế chiều em trở lại nhà của Larry. Trong một tuần lễ tiệc tùng mỗi đêm. Larry hết phép, chàng phải đi bay. Larry âu yếm dặn dò Mai Ly :

- Em cứ an tâm ở đây, anh đi bay tuần sau anh sẽ trở về. Mọi việc gì cần, thì có chú Jo, Bill đây.
- Dạ, cám ơn anh. Em sẽ ở đây chờ anh trở về. Chúc anh đi bình an.

Tưởng đâu dứt kiếp phong trần

Nào ngờ giông bão đến gần đời hoa !

Ngày qua ngày trôi chậm, đã hơn mười ngày mà chẳng có tin tức gì của Larry. Mai Ly thấy lòng vừa nhớ, vừa lo cho chàng. Chiều thứ bảy, Jo vừa vô thấy Mai Ly đang đứng ngoài sân. Jo nói :

- Cô Mai Ly ! Chút nữa Larry sẽ về tới đó.
- Thật không ? Này, anh Jo ! Anh biết tin hồi nào vậy ?
- Hôm qua. Tôi quên nói lại với cô.

Trong lòng Mai Ly mừng vui, vội vàng vô nhà, lên phòng trang điểm sơ lại. Bàn cơm đã dọn sẵn. Máy cậu cấp úy đã đủ mặt, họ đứng ngồi nâng ly khai vị đợi Larry về ăn cơm chung. Đã hơn tám giờ tối rồi mà vẫn chưa thấy Larry về.

Chuông điện thoại reo, Jo nhắc lên :

- A-lô ! Jo nghe đây !
- Al-ô ! Jo đó hả ? Tôi là Garry Peter đây.
- Chuyện gì đó Garry ?
- Cô Mai Ly có nhà không ?
- Có, mà chuyện gì, sao mày không nói ?
- Rất tiếc, Larry đã bị thương rồi !

Jo im lặng vài giây, Garry nói tiếp :

- Jo, mày cho tao nói chuyện với cô Mai Ly.
- Jo nhìn Mai Ly, cậu hơi ngần ngại, rồi nói :
- Cô Mai Ly ! Có bạn của Larry muốn nói chuyện với cô.

Mai Ly có linh cảm việc không lành, đến cầm điện thoại :

- A-lô ! Mai Ly đây.
- Chào cô Mai Ly ! Tôi là Garry bạn của Larry, xin cho tôi báo tin buồn... Larry bị rớt máy bay, nhờ dù bật ra thoát được, nhưng bị gãy một chân, đã đưa gấp về Mỹ rồi. Cô cứ an tâm ở lại đó. Larry có nói với tôi, là tôi sẽ thay thế lo cho cô tất cả.

Mai Ly đau điếng người, nghẹn cổ không nói được lời nào, vứt điện thoại xuống, em chạy thẳng lên phòng ôm mặt khóc nức nở, và nói một mình : - Thôi hết rồi ! Ông trời sao cay nghiệt gieo chi cho đời mình những cảnh tang thương ly biệt như thế này !

Trong căn biệt thự sang trọng, không khí chìm lắng, mọi người đều buồn bã, bàn cơm đã nguội lạnh không ai muốn ăn. Jo lên phòng Mai Ly, cậu gõ cửa, gọi :

- Cô Mai Ly ! Mở cửa, Jo đây !
- Cửa không khóa, cứ vô đi.

Jo đến gần Mai Ly và an ủi :

- Cô Mai Ly à ! Cô xuống ăn cơm, cả nhà đang đợi cô đó. Chuyện như vậy rồi, cô có buồn khóc cũng không thay đổi được tình thế.
- Vâng ! Anh xuống trước đi, tôi sẽ xuống liền.

Mai Ly thất thiếu bước chậm chậm từng nấc thang lầu. Vào bàn ăn, em nuốt không trôi, nước mắt cứ tuôn ra mãi. Bữa cơm gần xong, giọng nói nghẹn ngào của Mai Ly, em nói :

- Bữa cơm cuối cùng đêm nay. Xin chúc tất cả an lành, vì sáng mai tôi sẽ ra đi.

Jo vọt miệng :

- Cô đi đâu ? Garry bảo chúng tôi giữ cô ở lại với bất cứ giá nào. Cô mà đi, tội tôi sẽ bị trách đấy ! Làm gì làm cũng phải chờ Garry về, ông sẽ tính sau.

Mai Ly cố nén đau thương, nói tiếp :

- Jo, Bill... đừng lo, không hề gì đâu. Larry đã bị tai nạn về Mỹ rồi, tôi ở lại đây làm gì ? Mong các anh hiểu lòng tôi hơn.

Jo xoa hai bàn vào nhau và nói :

- Thì cô nán chờ Garry về đây. Chắc mai hay một gì nó về đó cô à !

Mai Ly tiếp :

- Không. Tôi không thể ở lại, tôi đã nhứt quyết rồi.

Jo hỏi :

- Mà cô đi đâu, ở đâu ?

- Các anh lo gì. Tôi còn chút tiền, sẽ tìm nhà hay phòng trọ mướn ở, có khó gì đâu. Chào các anh tôi đi ngủ.

Trời cao có thấu hay chăng

Vì sao đau khổ khăng khăng đeo hoài

Ngập tràn những nỗi đắng cay

Bao giờ thấy được một ngày sáng tươi.

Một đêm tan nát cõi lòng. Mai Ly không làm sao ngủ được, đôi mắt lệ cứ tuôn trào. Trong lòng mang nỗi niềm đau vô tận. Và lo lắng cho số phận mình ngày mai sẽ ra sao ? Mai Ly tự hỏi :

- Rồi đây mình đi về đâu ? Nếu đi mượn phòng hoặc nhà, thì họ hỏi giấy căn cước. Mà mình không có một tờ giấy lận lưng. Trời ơi, hỡi trời !

Mai Ly nghĩ tới mụ chủ bar Kim Cương... Rồi nghĩ tới Marie-Thu, nghĩ sang qua chị Simone, lại nghĩ đến phòng trà " Orchidée-Phong Lan ". Nghĩ chỗ nào cũng không ổn. Đầu óc em suy nghĩ lung tung, bị quá chi phối, muốn phát điên lên. Rồi nghĩ đến mẹ em, nhưng làm sao về ở chung cùng mẹ được. Thân Mai Ly đã vương bụi đời rồi. Hơn nữa, mẹ em và em không hợp. Nếu đi làm đêm ở tuốt ngoài Sài Gòn xa quá. Vả lại chung quanh lối xóm để ý không tốt cho ai cả, thà em phải ở xa mẹ, xa xóm giềng.

Cuối cùng Mai Ly nhứt quyết trở lại Snack-bar Kim Cương. Lần này em cũng đi xin việc làm. Nhưng làm việc khác. Suốt đêm suy nghĩ và xếp soạn đồ đạc vô va-li xong, em thiếp đi.

Sáng dậy Mai Ly ra ngoài sân vườn nhìn chung quanh. Trời rạng ánh bình minh nắng tỏa chang hòa, chim hót líu lo, những giọt sương còn đọng trên cánh lá, ngọn cỏ lóng lánh như những hạt kim cương. Mùi hoa sứ trong vườn thoang thoảng hương thơm. Mai Ly đi một vòng, rồi trở vô nhà, lên lầu.

Vì là ngày chúa nhật, đã hơn tám giờ trong nhà im lìm còn chìm trong giấc ngủ. Mai Ly xách chiếc va-li từ trên lầu xuống, em gặp ngay bà bếp đang đặt bàn cho điểm tâm sáng, bà hỏi :

- Ủa, cô Mai Ly ! Cô đi đâu mà khệ nệ chiếc va-li vậy ?

- Dạ, thưa dì Tư. Con đi về.

- Cô về ? Cô về đâu ?

Nước mắt Mai Ly trào ra, em nghẹn ngào nói :

- Dạ, con cũng chưa biết về đâu !

- Vậy sao cô không ở lại đây ? Các ông mền cô lắm, và tôi cũng mền cô nữa.

- Cám ơn dì, con biết. Nhưng... nhưng con phải rời khỏi nơi đây. Vì ông Thiếu Tá Coper bị tai nạn đã đưa về Mỹ rồi.

- Thật không may cho ông Coper và cả cô nữa. Nhưng cô cứ ở lại đây, đâu có hề gì.

- Dạ, không được đâu dì Tư à !

- Vậy, cô ăn điểm tâm đi, chút nữa các ông kia thức dậy đầy đủ, rồi cô đi đâu có muện !

- Dạ, con cám ơn dì, con đi liền. Còn đây, con xin gởi tí quà cho dì, chú bồi và chú tài xế, nhờ dì trao lại dùm.

- Dạ, cám ơn cô, cô ở đây có mấy tuần mà ai cũng mền thương cô.

Bà bếp phụ xách va-li đưa Mai Ly ra cổng. Chú lính gác cổng mở cửa cho Mai Ly, và em đưa cho chú chút quà.

Mai Ly đi bộ từ từ ra đường Chi Lăng đón taxi. Leo lên taxi, em nín thính, chú Taxi hỏi :

- Cô đi đâu ?

Mai Ly giựt mình nói :

- Dạ, dạ. Chú đưa dùm ra Sài Gòn.

Từ Chi Lăng ra Sài Gòn, Mai Ly còn phân vân, rồi tự hỏi : - Mình đi đâu ? Đi mượn chỗ cũ của Marie-Thu hay đến Snack-bar Kim Cương ? Mai Ly suy nghĩ mãi, taxi đã chạy ngang qua nhà thờ Đức Bà, Mai Ly giựt mình nói với chú tài xế :

- Chú, chú ! Chú làm ơn đưa dùm cháu qua đường Hồng Thập Tự - Cao Thắng.

Chú taxi điềm nhiên cho xe trực chỉ đến đó, chú nói :

- Thưa cô đây là Hồng Thập Tự - Cao Thắng.

- Được rồi. Bao nhiêu tiền vậy chú ?

-Dạ, hai trăm ba mươi hai đồng.

- Đây chú cầm luôn khỏi thối.

Mai Ly đưa chú taxi hai trăm năm mươi đồng. Mai Ly xuống xe với cái va-li. Em nhìn về phía biệt thự "Ngọc Yến". Rồi em cuối đầu đi thẳng qua nhà bà Kim Cương.

Đã hơn mười giờ sáng. Mai Ly đi vòng ra ngõ sau, vì em cố ý tìm bà Vú. Bà Vú vừa đi chợ về nhìn thấy Mai Ly, bà hỏi :

- Ủa, Mai Ly đây hả ?

- Dạ, con nè Vú, bộ Vú quên con rồi sao ?

- Cha, bây giờ con thay đổi quá chừng. Con đi đâu đây ? Sao mà còn xách va-li theo nữa ?

- Dạ, con đi xin việc làm.

- Xin việc làm ?

- Dạ, đúng. Nhưng kỳ này con xin làm... chiêu-đãi-viên.

- Chắc chắn bà chủ sẽ chịu liền. Con biết không ? Đạo trước con bỏ đi ngang, bà chủ giận con lắm.

- Vậy hả Vú ?

- Chớ sao. Thôi, con ở đây ăn cơm trưa. Rồi chừng nào bà chủ thức dậy, Vú lên thông báo cho bà biết.

- Dạ, mọi sự con nhờ Vú.

- Vú cũng ráng giúp con.

Lối bốn giờ chiều, bà Kim Cương thức dậy. Như thường lệ, bà lên tiếng là bà Vú đem ly nước cam tươi lên và sẵn Vú mở lời :

- Dạ, thưa bà, chắc bà ngủ ngon ?

- Ồ, tối hôm qua vui quá, tôi ngủ yên.

- Dạ, thưa... bà...

- Cái gì mà bữa nay Vú cứ đứng đây thưa bẩm hoài vậy ?

- Dạ, dạ... Bà còn nhớ cô Mai Ly không ?

- Mai Ly ! Mai Ly... con bé đó nó hại tôi. Chút xíu nữa tôi phải hoàn tiền lại cho lão Thành An rồi. Nhưng cũng may lão ta rộng rãi biếu tôi luôn. Ồ, nhớ chớ, nó ra sao ?

- Dạ, Mai Ly đang ở dưới nhà bếp.

- Hà ! Nó dám " lết " cái mặt nó đến tìm tôi ? Con bé này gan thật !

- Dạ, thưa bà, tôi nghiệp Mai Ly. Còn em không biết gì hết. Chỉ biết Mai Ly trở đây lại xin làm chiêu-đãi-viên nhà này.

- Hừ ! Mấy tháng nay nó trốn biệt, rồi bây giờ mang xác về xin làm. Vú xuống bảo nó lên đây cho tôi biếu.

- Dạ, xin bà niệm tình thương cổ.

- Ồ, thương hay không tùy tôi, Vú kêu nó lên.

Bà Vú trở xuống bếp nói với Mai Ly :

- Mai Ly à ! Ráng nhịn nhục, bà chủ nói gì cũng ngồi nghe, chớ đừng có gàn cãi nghe con.

- Dạ, con nghe lời Vú. Con khổ quá Vú ơi !

Nói đến đây, nước mắt Mai Ly tuôn trào. Em lên phòng bà Kim Cương gõ cửa :

- Ồ, vô đi.

- Dạ, con kính chào bà, mong bà hiểu dùm con.

- Hiểu rồi.

Bà Kim Cương nhìn Mai Ly, bà mỉm cười, nói giọng mai mỉa :

- Cô cần đến tôi sao ? Bây giờ tôi thấy cô càng đẹp hơn và coi bộ sành đời dữ à.

- Dạ, xin bà thương con...

- Làm chiêu-đãi-viên, chớ hết giữ em rồi phải không ?

- Dạ. Nhưng tùy bà.

- Lúc nào cũng cái giọng kiêu ngạo.

- Dạ, con nào dám.

- Mấy tháng nay cô trốn tôi. Cô ở đâu, làm gì ?

Mai Ly ngập ngừng đôi phút, rồi nói :

- Dạ... con đã có chồng.

- Có chồng ! Chồng cô đâu ?

- Dạ, bị tai nạn.

- Tai nạn ! Tai nạn bao lâu rồi ?

- Dạ, mới đây.

- Vậy, cô lấy chồng được bao lâu ?

- Dạ, mới vài tuần.

- Vài tuần ! Vậy là số sát chồng !

- Dạ, chồng con chỉ bị thương thôi.

- Đâu rồi ?

- Dạ, đưa về Mỹ rồi.

- Lấy Mỹ ! Hừ ! Chỉ có vài tuần thôi sao ?

- Dạ, tui con biết nhau lâu hơn.

- Vậy, cô làm tình mấy lần ?

- Dạ, một lần.

Ánh mắt bà Kim Cương vụt sáng lên, rồi dịu giọng :

- Tội nghiệp hôn ! Được, tôi nhận cô làm. Còn việc "đi khách" ?

- Dạ, xin bà cho con lựa chọn.

- Lại lựa chọn, lựa chọn. Hừ !

- Dạ, bây giờ con biết sơ sơ nghề chiêu-đãi-viên, cũng nhờ ơn bà đã cho con học Anh-văn lúc trước.

- Thôi, được. Tôi nhận cô. Còn chuyện gì khác sau này sẽ tính. Phòng cô còn trống trên lầu ba, xuống nhà nói với Vú là cô ở phòng cũ.
- Dạ, con đội ơn bà.
- Nè. Ăn ở đây cái gì cũng chia sáu-bốn nghe hôn !
- Dạ, con hiểu, thưa bà.

(...)

Mai Ly xách va-li đi lên phòng cũ. Rồi trở xuống bếp ăn chút cơm nguội. Sau đó, Mai Ly đi ra chợ Sài Gòn mua sắm drap, áo gối mới và tặng cho bà vú chút tiền. Chiều về, em sửa soạn chuẩn bị tiếp khách. Quang cảnh Snack-bar cũng thế. Chỉ có thay đổi vài cô gái mới. Vừa xuống bar thì bảy tám cô chiêu-đãi-viên nhìn Mai Ly bằng những cặp mắt tò mò. Mai Ly cười và gật chào xã giao. Riêng, chỉ có Sự biết Mai Ly. Sự đến gần và quàng tay qua vai Mai Ly, cậu làm ra vẻ thân mật và nói với các cô :

- Đây là Mai Ly, nhân viên cũ... Nhưng trước kia làm việc khác.
- Cả bar cười rần lên, có cô Minh Anh hỏi :
- Việc gì vậy anh Sự ?
- Giữ cậu Út, con trai của bà chủ mình.
- Thế à ! Nay cô "giữ" ai đây ?
- Thôi các cô đừng châm biếm. Kể từ bây giờ, Mai Ly là đồng nghiệp với các cô.
- Hừ ! Dân ở đợ ra đời đó tụi bây ơi !

Mai Ly thấy khó chịu trong lòng, nhưng nàng vẫn giữ nụ cười gương, đưa ánh mắt rảo quanh nhìn các cô và nói :

- Đúng vậy. Vì nghèo và dốt nát mới làm thế đó các chị à !
- Các cô nghe những lời Mai Ly đáp lại, coi giận lắm. Cô Diễm Trang liếc mắt, chửi thề :
- Xí, ĐM... Thứ làm điểm mà tưởng đâu mình là tiểu thư đài các. Còn bày đặt nói móc nữa...
- "Tưởng rằng con gái đang xuân.

Không ngờ lại rất những phường ăn sương".

Nghe tiếng giầy bà chủ vọng xuống, mọi người đều im lặng. Bà Kim Cương là loại gái làng chơi từ hồi đời Pháp thuộc. Năm nay tuổi bà ngoài năm chục. Tuy như cánh hoa đã tàn, nhưng nét diễm kiều, xuân sắc xưa cũng còn in đậm trên gương mặt phong trần sương gió và đầy kinh nghiệm với cái nghề "ăn sương hút máu" này...

Khách từ từ vô, mỗi người có phận sự. Mai Ly cũng cầm bộ bài xóc xóc. Em chỉ tiếp khách thừa, khách lạ.

Trôi qua hơn một tuần lễ êm đềm. Bà Kim Cương để ý cách Mai Ly làm việc. Em chỉ tán khách uống nước trà (Sài Gòn-Tea) để chia tiền. Mai Ly làm việc rất giỏi, mà không có ông khách nào hỏi em đi... Có lẽ họ thấy em còn quá trẻ. Thật ra Mai Ly vẫn tự xem mình như còn trinh trắng. Cứ như thế, khách trở lại cho em uống nước trà...

Một buổi xế chiều, bà Kim Cương gọi Mai Ly lên phòng, bà đề nghị :

- Mai Ly ! Con còn nhớ ông Thành An không ? Ông ta vẫn còn mê con lắm.
- Dạ, xin bà thương con, cho con làm để con sống và còn nuôi má con nữa. Ông ấy con ghê tởm và sợ lắm.
- Sao, cô ghê tởm à ? Cái giọng này cũng không thừa.
- Dạ, con xin bà...

- Không xin xỏ gì cả. Ngày nay cô vào đây làm chiêu-đãi-viên. Cô là con Đ... trong nhà tôi rồi, cô biết không ?

- Dạ, xin bà đừng giận con.

- Hừ ! Kỳ này cô cãi tôi, tôi sẽ cho cô vô khám. Thứ làm điểm rồi mà còn cái giọng cầu cao.

Nước mắt Mai Ly tuôn tràn, tự nhủ :

- Trời ơi ! Thân phận vì sao mà khổ như thế này ?

Mai Ly ngồi khóc thút thít. Bà Kim Cương nghĩ mình đã nắm được tâm lý phần nào. Vì bà biết Mai Ly đến bước đường cùng, nên bà tấn công tới tấp :

- Hừ ! Cô có biết không ? Tại vì cô mà tôi đã mang nợ ông Thành An. Ngày nay trời khiến cô trở lại cần tôi. Tôi từ tể nhận cô làm việc, còn ăn và ở đây nữa. Cô làm tôi hao tốn nhiều quá mà cô không có chút tình hay nhớ ơn nghĩa chi cả. Cô thật là tệ bạc.

Mai Ly nghe bà Kim Cương nói, em liền lau nước mắt, gằn giọng, hỏi :

- Thưa bà. Tiền gì ? Nợ gì ? Bao nhiêu ?
- Cô có gì để trả lại cho người ta ?
- Bây giờ con không có. Nhưng những ngày tháng tới con sẽ trả từ từ.
- Tôi sẽ đuổi cô ra khỏi nơi đây. Cho cô hết cách làm ra tiền. Hừ, đồ, đồ...

Mai Ly bất cần, em hất mặt lên và nói :

- Nếu không được thì bà kêu lính bắt con đi.
- Cô thách tôi à ?
- Dạ, không. Con không dám thách bà, nhưng con đành bó tay. Nước đường cùng ở tù trừ nợ có sao đâu !

Mai Ly không ngờ bà Kim Cương có thể gọi lính bắt em. Nhưng mưu kế bà ta đã dàn dựng sẵn ra rồi. Bà đứng lên gọi điện thoại nói nhỏ, Mai Ly không nghe được bà nói gì và với ai ? Nửa tiếng đồng hồ sau, trên xe Jeep có ba, bốn chú lính lại. Bà Kim Cương phao vu là Mai Ly ăn cắp năm chục ngàn đồng.

Lính bắt Mai Ly về bót quận ba. Lính giao lên cho ông Cò cỡ bốn mươi tuổi, Mai Ly vừa thấy ông, em rất lễ độ :

- Dạ, con kính chào bác.

- Ồ, mời cô ngồi.

- Dạ, con cảm ơn bác.

Ông nhìn Mai Ly, lấy khẩu cung :

- Cô cho tôi biết họ tên của cô đi !

- Dạ, thưa bác, con tên Nguyễn Thị Mai Ly.

- Tuổi ?

- Dạ, tuổi Việt, con được mười tám. Còn tuổi Tây con chưa tới.

- Con nhà ai. Cha mẹ tên gì ?

Mai Ly nín thính không nói lời nào. Ông Cò lớn tiếng hỏi như hăm dọa :

- Tôi hỏi cô, sao cô nín thính, bộ cô muốn tôi nhốt hả ?

- Dạ, dạ. Con không là con của ai cả !

- Ai trách nhiệm đời ?

Mai Ly nghe hai tiếng " trách nhiệm ", em nói lớn :

- Trách nhiệm ! Trách nhiệm !

Mai Ly ngã người trên chiếc ghế và cười một cách ngạo nghễ. Làm ông Cò giận quá, ông hét to lên :

- Tại sao cô cười ? Mà cái giọng quá ngạo nghễ, khinh thường tôi hả ? Tuổi tôi đáng cha cô, cô có biết không ?

Mai Ly nghe đến tiếng " đáng cha ". Mặt nghiêm lại nhìn chằm chập vào mặt ông Cò và nói chậm chậm :

- Con xin bác tha thứ lỗi mất dạy của con. Và xin bác hãy dạy con như một đứa con hư hỏng đang bị cha rầy đi.

Ông Cò đứng dậy đi qua đi lại, ghim điều thuốc lá vào môi, hít một hơi dài, ông nghĩ : - Trời ơi ! Con bé này rất thông minh, mình hớ một câu là nó chụp liền, nó không phải là con cháu nhà tầm thường, và cũng không phải thứ ngu dốt !

Ông Cò nghiêm giọng hỏi :

- Đây, cô Mai Ly !

- Không. Nguyễn Thị Mai Ly mới đúng đó thưa bác.

- Ồ, Nguyễn Thị Mai Ly. Được rồi. Tôi hỏi lại cô một lần nữa, ai là người trách nhiệm đời cô ?

Mai Ly ngửa mặt nhìn lên trần nhà :

- Bác khéo hỏi, người trách nhiệm đời con, ... chính là bác đó.

Ông Cò sùng sốt :

- Trời, trời ơi ! Sao cô đổ thừa cho tôi ?

- Tại, tại vì bác không bắn cho con chết liền đi.

Nói đến đây Mai Ly ôm mặt khóc ào lên. Ông Cò hết hiểu nổi. Từ đáy lòng ông lại thấy tội nghiệp Mai Ly. Ông nhẹ giọng :

- Mà này cháu Mai Ly ! Cháu hãy nói thật với bác đi. Cháu có ăn cắp tiền của bà Kim Cương không ?

Mai Ly khóc thút thít, nghẹn ngào nói :

- Bác hiểu mà, sao bác còn hỏi con ?

- Vậy là bà Kim Cương muốn làm áp lực gì đó với cháu phải không ?

- Tùy bác hiểu. Bác biết quá cái nghề của bà ấy mà.

- Thôi, bây giờ cháu không chịu nói, cháu là con nhà ai, và cũng không nói ai là người trách nhiệm. Bác sẽ thả cháu về, mà cháu về với gia đình nha. Cháu đừng có đi hoang nữa. Vì cháu chưa đủ tuổi thành niên.

Mai Ly nghe ông Cò nói thế, em thấy mừng mừng trong lòng, vội hỏi :

- Bác thả con về ! Con về đâu cả ? (suy nghĩ một chút) Ỗ, được được... con sẽ về. Nhưng bác phải cho con chút tiền xe, vì con không có một cái trong túi.

- Bác thả cháu, và cháu sẽ được trở lại lấy đồ đạc ở nhà bà Kim Cương.

- Vậy hả bác. Bác nói thật ? Con còn chút đỉnh tiền và quần áo ở đó.

- Bác đích thân đưa cháu về đó.

- Con rất đội ơn bác.

Sau đó, Mai Ly được ông Cò đưa về nhà bà Kim Cương để lấy đồ đạc, quần áo. Còn tiền làm việc thì bà Kim Cương không phát cho em. Mai Ly rất tinh ranh, sẵn nhờ ông Cò đưa đi, vì em sợ bà Kim Cương sẽ hành hung. Em nói nhỏ với ông Cò :

- Dạ, bác làm ơn đưa dùm con ra Ngã Sáu Sài-gòn.

- Để làm gì ?

- Dạ, con có nhà người thân ở đó.

- Ồ, cũng được. Cháu đợi bác một chút để bác nói chuyện riêng với bà Kim Cương rồi bác đưa đi.

Ông Cò ra đầu với bà Kim Cương lên lầu với ông. Bà Kim Cương và ông Cò đi lên lầu, vào phòng khách, ông cất nghĩa và nói :

- Bà nên tha con bé đó đi. Vì nó liều mạng lắm, bà khó mà làm áp lực được nó, một khi nó không có ăn cắp. Xin bà thông cảm dùm tôi.

- Thiệt là tức. Tôi già đầu mà làm không lại con ranh con này !

- Và bà cũng cho nó lấy đồ đạc.

- Chớ tôi giữ mấy thứ đó làm cái gì ?

Bởi bà Kim Cương dàn cảnh với ông Cò làm áp lực Mai Ly, để em sợ mà kêu bà ta cầu cứu, có thể sau đó sẽ ưng thuận theo ý bà. Nhưng ông Cò sợ rắc rối vì sự phao vu, rủi Mai Ly liều mạng là một cho ông... Nên sau đó ông Cò đưa Mai Ly đến Ngã Sáu Sài-gòn, em chỉ ông quẹo qua đường Ngô Tùng Châu hẻm bảy mươi bốn (74), Mai Ly chỉ đại mấy cái vi-la bên trong. Ông Cò tin và nghĩ là em nói thật, ông thả em xuống. Mai Ly thoát nạn lòng mừng. Mai Ly xuống xe chờ xe ông Cò mất dạng. Em liền vào tiệm cơm Phước-Thành ăn một đĩa cơm sườn nướng, ăn xong em đứng dậy đến chào ông bà chủ, em hỏi bà Phước-Thành :

- Mẫn, mẫn khỏe hả mẫn ?

- Ờ, ờ... Sao tôi thấy cô quen quen ?

- Dạ, hồi năm trước con ở bên hẻm với chị Marie-Thu. Mẫn không còn nhớ con sao ?

- Mền dết ơi ! Mai Ly đây hả ? Mới đây mà cô thay đổi dữ quá. Ờ, mẫn nhớ rồi. Mà cô đi đâu xách va-li vậy ?

Nét mặt Mai Ly hơi buồn buồn, em nói :

- Dạ, con đến đây nhờ mẫn hỏi ông chủ nhà bên hẻm, coi còn phòng cho con mượn được không ?

- Trời ơi ! Cô không có chỗ ở à ?

- Dạ, thưa không.

- Được mà, chắc ông còn phòng trống. Cô cứ qua bên hỏi đi, nói là ở bên này gọi cô qua.

- Dạ, con cảm ơn mẫn nhiều. Mẫn cho con gọi va-li lại đây, có gì chút nữa con sẽ trở lại lấy nghe mẫn !

- Ờ được.

Mai Ly liền chạy qua hỏi ông chủ nhà. Ông cho em mượn liền. Mai Ly mừng quá, trở lại tiệm cơm lấy va-li và cảm ơn ông bà Phước-Thành, rồi băng qua đường.

Ông chủ nhà dẫn Mai Ly lên gác cây ọp ẹp, mở cửa phòng và đưa chìa khóa cho em. Căn phòng nhỏ xíu, chỉ để một cái giường, không chiếu, mền gì cả. Mai Ly để chiếc va-li đó, liền chạy đi mua một chiếc chiếu, cái mền và một cái gối. Bây giờ căn phòng đó như là giang san của Mai Ly. Cũng may là bà Kim Cương không lục xét, nên tiền và đồng hồ của Larry tặng còn. Tiền ấy em mua sắm và hằng ngày ăn cơm bên tiệm Phước-Thành.

Trời khuya một bóng chơi vơi

Trở về gác trọ xót đời hồng nhan.

Mấy ngày Mai Ly lo trang hoàng căn phòng trọ. Chung quanh, có năm sáu phòng, hầu hết là những anh chị sinh viên học đủ mọi ngành; y, dược, luật... Lúc nào Mai Ly cũng lễ phép, hòa nhã với mọi người chung quanh, hàng xóm.

Mai Ly đi xin làm chiêu-dãi-viên ở một Snack-bar nhỏ. Chiêu chiêu sửa soạn đi, khuya khuya lại về. Những người hàng xóm chung quanh, họ chẳng biết Mai Ly làm nghề gì. Sinh viên, học sinh, gái giang hồ, hay gì gì... ? Mai Ly cứ âm thầm sống theo lối sống của mình hằng ngày. Em lấy lòng tất cả các anh chị sinh viên và mọi người trong xóm, từ trẻ đến kẻ già.

Một hôm, Lisa-Xuân, cô bạn làm chung bar với Mai Ly. Xuân ngồi than thở :

- Mai Ly ơi ! Tao có chửa hoang hơn ba tháng rồi. Hôm rày ế-âm quá không làm ra tiền ! Hiện giờ, tao đang thiếu tiền nhà hơn một tháng. Bà chủ nhà nói, nếu tao không lo đủ là bà tổng cổ tao ra ngoài đường. Mấy có dư, làm ơn cho tao mượn một ngàn rưỡi được không ?

Mai Ly cũng không dư giả gì, nhưng em có thể mượn bà chủ bar trước được. Em vui vẻ nói :

- ờ, để tao mượn tiền bà chủ mình nha !

Xuân nghĩ : - Mình hỏi thử con Mai Ly coi nó có cho mình ở trọ nhà nó không ? :

- Nếu được, luôn thể mày cho tao đến nhà mày ở trọ, khi sanh xong, tao đi làm và sẽ quàng tất cả tiền lại cho mày !

Mai Ly nghe Xuân nói, lòng em xúc động, liền trả lời :

- Được, được. Nhà tao chỉ có một cái giường nhỏ. Hai đứa mình nằm chật một chút cũng không sao.

- Tao chỉ cần có chỗ ở thôi. Ngủ dưới đất cũng được mà Mai Ly !

Qua ngày sau, Mai Ly mượn được tiền đưa cho Xuân đi trả tiền nhà, rồi Xuân xách va-li đến phòng trọ ở với Mai Ly.

Hai cô gái đồng nghề với "Đạm Tiên, Thúy Kiều", đồng tuổi, sắc vóc không hơn không kém "mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười".

Lisa-Xuân về ở nhà Mai Ly được vài tuần, thì có mẹ Mai Ly ra thăm. Bà Hùng thấy Xuân có chửa, bà chờ cho Xuân đi vắng, bà nói với con :

- Con à ! Con Xuân, nó có chửa hoang mà con cho nó ở đậu xui lắm à nghe !

Mai Ly nghe mẹ nói thế, em nín thinh. Bà Hùng nhắc lại :

- Bầu bì, thai nghén bốn mất, mà con chửa thì không có hên. Xui mạc-rệp đó con ơi !

Mai Ly nhích gần bên mẹ, nói :

- Má à ! Giúp được người là mình hên rồi. Má đừng có tin dị đoan. Riêng con thì con tin Trời-Phật. Mình giúp người lúc té ngựa, khổ đau, hoạn nạn là làm việc lành mà má !

Bà Hùng thấy con mình cãi lại, và có ý muốn dạy mình. Bà nổi giận :

- Tao sẽ ở lại đây với mày, không còn chỗ trống cho con Xuân nữa...

Mai Ly tưởng mẹ mình nói lấy, ai dè bà Hùng ở lại thiệt. Chiều tối Lisa-Xuân về. Mai Ly suy nghĩ :

- Có một cái giường nhỏ, bây giờ mẹ mình ở lại ngủ, không lẽ để cho Xuân ngủ dưới sàn nhà. Hơn nữa, nó đang mang bầu cũng tội nghiệp ! Vậy thì mình ngủ dưới sàn nhà cũng sao ! Cho con Xuân ngủ với mẹ mình... Đến giờ Mai Ly đi làm. Rồi khuya về, em trải chiếu dưới đất ngủ, nhường chỗ cho Xuân và mẹ. Sáng hôm sau thức dậy, Mai Ly xách giỏ đi chợ. Ở nhà bà Hùng đuổi Xuân. Xuân bị chạm tự ái đành bỏ đi mà không chờ Mai Ly về. Mai Ly biết tánh mẹ mình khó, lòng em xót xa cho bạn, và thấy mẹ mình hơi ác với Xuân. Nhưng bà Hùng nói là Xuân tự ý cuốn gói ra đi. Bà thấy Xuân đi rồi, bà yên lòng cho con gái mình, bà đi trở về Xóm-Đầm.

Vài tuần sau, có Ngà, cô bạn đồng hương lên Sài-gòn tìm việc làm. Ngà xin ở trọ nữa. Mai Ly cũng không thể nào từ chối. Vài ngày sau, Ngà xin được một căn bán vài ngoài chợ Sài-gòn. Mai Ly cho Ngà ăn và ở, em không hỏi các bạc nào cả. Thửa lúc Mai Ly nghe dưới nhà có phòng trống rộng rãi hơn, em tìm ông chủ nhà xin đổi phòng. Dọn xuống xong, Mai Ly thấy mình còn chút tiền dư, em liền đi mua giấy bông dán tường cho đẹp đẽ, sạch sẽ hơn. Rồi một hôm, Mai Ly đang từ chợ Sài-gòn lang thang về. Về tới Ngã-Sáu thì gặp một người đàn bà trẻ, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, ôm hai đứa con còn nhỏ, ngồi khóc bên vệ đường. Mai Ly đến gần hỏi :

- Sao chị khóc vậy ?

Chị ta chỉ hai đứa con và nói :

- Thừa cô, tôi khổ quá cô ơi ! Chồng tôi mới chết để lại hai con còn nhỏ. Ước gì, cô có tiền giúp tôi năm trăm đồng để tôi làm vốn mua vóng gánh bán trái cây nuôi hai con qua ngày.

Mai Ly nghe động lòng, trong túi chỉ có bảy trăm đồng (700), em liền móc ra cho chị ấy năm trăm. Chị nhận lấy số tiền, rồi chấp lạy và nói cảm ơn liên tu bất tận :

- Cảm ơn cô ! Cảm ơn cô ! Cô tử tế quá, ơn cô làm sao tôi trả được sau này ?

Mai Ly lắc đầu và đưa tay nựng hai đứa nhỏ. Đứa cỡ ba tuổi và đứa cỡ sáu bảy tháng, em nói :

- Xin chị đừng quan tâm gì cả. Nếu nhờ năm trăm đồng của tôi mà chị buôn bán được khá giả sau này. Nếu chị muốn đền ơn tôi, bằng cách là chị thấy ai nghèo khổ như chị bây giờ thì chị giúp cho họ. Đó là cách tốt đẹp nhất để chị trả ơn cho tôi. Thôi, tôi về. Chúc chị được nhiều may mắn.

Nói xong Mai Ly bỏ đi. Về đến nhà gặp Ngà, Mai Ly kể lể chuyện vừa giúp người. Ngà nổi giận la mắng Mai Ly :

- Sao mày ngu quá vậy ? Mày bị người ta gạt rồi ! Rồi, rồi làm sao trả tiền nhà, chỉ còn ba ngày nữa tới tháng đó. Ngu quá đi !

- Bất chợt bị Ngà la mắng, Mai Ly từ tốn nói :

- Hồng có sao đâu. Tao sẽ năn nỉ ông chủ nhà cho tao đóng trễ hai tuần.

Tuy nói vậy, mà trong lòng Mai Ly cũng sùng Ngà lắm, em nghĩ : - Con Ngà này quá keo kiệt và ích kỷ. Ở nhà mình, nó không chia tiền mà còn làm tàn. Mình phải tìm nhà khác mượn mới được, để nhà này cho nó, nếu nó tiếp tục đóng thì ở, còn không thì bị người ta đuổi ra ngoài đường ráng chịu ha ha...

Qua ba ngày sau, Mai Ly đang đi chợ, thỉnh thoảng có tiếng kêu :

- Mai Ly ! Mai Ly !

Mai Ly tìm đoán :

- Lisa ! Xuân ! Con quỉ sứ, trời ơi ! Mày đi đâu mấy tháng nay ? ... Ủa, cái bụng mày...

- Tao đi bụi đời... Tao bị hư thai. Và tao...

- Trời đất ! Chớ không phải mày phá thai hả ?

- Không. Đừng nói bậy. Hên quá gặp mày. Nè, tao trả một ngàn rưỡi cho mày nè. Bây giờ tao có bỏ Mỹ khá lắm. Thôi, tao đi. Tao có hẹn...

Lisa-Xuân biến mất trong đám đông. Mai Ly cầm tiền trong tay mà như người đang nằm mộng được tiền. Em mừng thầm : - Thiệt là ông trời thương mình. Chưa kịp hẹn với ông chủ nhà, thì ông trời khiến con Xuân trả tiền cho mình. Mai Ly nghe lòng lâng lâng niềm vui, đi ra khỏi chợ, gọi xích-lô-đạp chở về nhà. Vừa thấy ông chủ nhà, em liền móc tiền trả liền. Làm ông chủ nhà ngạc nhiên :

- Bác có nghe cô Ngà nói, là cô đang kẹt tiền gì đó, sẽ để trễ vài tuần mà ?

Mai Ly cười, nói :

- Con định nói với bác chiều nay. Ai dè con Ngà nói rồi. Và cũng may mắn, vừa gặp Lisa-Xuân trả nợ cho con nè.

- Cô ở đây mấy tháng, tâm tánh cô hay bao đồng, giúp người. Thiệt là ông trời thương cô nên bù đắp lại đó. Chớ cô Ngà cổ nói cô ngu lắm.

Mai Ly mỉm cười :

- Nó nói con ngu, mà nó ở nhờ nhà con. Thì nó ngu chớ đâu phải là con. Ngu thì con làm sao làm ra tiền để giúp người hoạn nạn bác ?

- Bác biết chớ !

- Sẵn đây, con nói luôn với bác. Hết tháng này con để phòng lại cho con Ngà. Nếu nó tiếp tục ở thì phải đóng tiền.

- Trời ơi ! Cô bỏ tui sao ? Sao cô không bảo cô Ngà đi chỗ khác ?

- Làm sao con dám đuổi nó ? Nó đi làm có tiền lương đáng hoàng mà không chia phụ con các nào cả, rồi còn nói với bác là con ngu. Thôi, con phải đi, con tặng những gì con mua sắm cho nó hết. Con xách quần áo đi thôi.

- Cô cho không, cho đồ đạc hết cho cô Ngà vậy à !
- Dạ, cho không, cho hết. Nồi niu, soon chảo có bao nhiêu. Trời cho con làm có tiền, con sắm cái khác tốt hơn.
- Thiệt, cô tốt bụng quá !
- Bác biết quá lòng người mà ! Hễ ăn ở tốt là người ta cho mình ngu hà bác ơi ! à, trước khi con tạm biệt nơi đây, con sẽ đãi tiệc, mời anh chị em sinh viên và bác ăn uống một bữa nha ! Thôi, con vô nhà...

Tháng sau, Mai Ly dọn lại đường Cá-Hấp. Phòng ở đây sạch sẽ hơn, mát hơn một chút. Nhưng gần chỗ làm khỏi tốn tiền xe.

Rồi cũng cảnh cũ tái diễn. Xinh, người chị bà con với Mai Ly, Xinh còn trẻ đẹp, cỡ hai mươi hai tuổi, đến xin ở nhờ ngắn hạn. Mai Ly cũng không từ chối nổi. Thỉnh thoảng Xinh hẹn ông bồ Việt Nam, tên Khánh đến nhà. Mỗi lần Khánh đến là Mai Ly ra ngoài hành lan ngồi chờ cho họ tình tự... Xong rồi Mai Ly mới vào nhà. Có khi Khánh ở lại ngủ, Mai Ly trải mền dưới đất nhường giường cho họ. Nhiều lúc Mai Ly cảm thấy mình ngu thiệt. Với tâm tánh ấy thì cứ bị người ta ăn hiếp thì đúng rồi ! Mai Ly lẩm nhẩm trong lòng : - Chị Xinh, xin ở đậu nhà mình một thời gian ngắn, nhưng sao chị cứ ở hoài kìa ? Hết tháng này tới tháng nọ. Rồi còn chuyên quyền, xem mình như người ăn nhờ ở đậu không khác. Có nhiều lúc trước mặt anh Khánh, chỉ còn ra điều sai bảo mình như đứa ở đợ làm mướn cho chỉ. Mai Ly cảm thấy đau lòng buồn chán tình đời. Rồi em lại đi tìm phòng khác mướn, và cũng “cho không” hết đồ đạc, chỉ xách quần áo ra đi nhường chỗ lại cho Xinh. Em đến mướn một phòng nho nhỏ trong hẻm Võ Tánh.

Đúng là Mai Ly là số con rệp ! Nhưng ông trời có bao giờ bỏ rơi em đâu.

Đầu năm 1964, Quân Đội Mỹ ồ ạt đổ qua Việt Nam. Việt-Cộng nằm vùng đủ mọi nơi, đủ mọi thành phần, khó biết nơi nào, chẳng biết được ai theo phe ai ? Toàn dân miền Nam sống trong hoang mang hồi hộp... Luôn luôn sợ bị đặt chất nổ và pháo kích những nơi công-cộng.

Thường trong tuần, xế chiều Mai Ly đi học thêm tiếng Anh. Em học càng ngày càng khá. Em làm ở một Snack-bar Rừng-Trúc (Forêt de Bambou) gần khu chợ Sài Gòn, nơi đó toàn là khách Mỹ và Tây.

Rồi một đêm, Mai Ly gặp anh lính Mỹ. Anh ta giận thù ai hay thù Việt-Cộng gì không biết ? Anh chửi bông lông :

- Đồ cút ! Tất cả Việt Nam chúng bây là thứ cút, thứ dơ bẩn... Mai Ly nghe và hiểu được. Em nổi máu Dân Tộc lên, bèn chửi lại :

- Nếu tụi bây cho Dân Tộc Việt Nam tao dơ bẩn, thì tụi bây hãy cút hết đi. Về Mỹ hết đi. Chớ tụi bây ở đây, như là tụi bây uống nước tiểu và ăn phân của Việt Nam chúng tao. Anh lính Mỹ bị Mai Ly chửi lại, anh ta tức quá, đứng đứng nói Mai Ly là gián-diệp cho Việt-Cộng. Lính đến ba bốn xe bao vây bắt Mai Ly còng tay. Ngồi trên xe lính Quân-Cảnh Mỹ M.P. Trong khi đó có một ông Việt Nam cũng trọng tuổi, hỏi Mai Ly :

- Nè, tôi hỏi cô, có phải cô làm gián-diệp cho Việt-Cộng không ?

Mai Ly ngơ ngẩn ngạc nhiên, hỏi lớn :

- Làm gián-diệp ! Trời đất ơi ! Gián-diệp là gì, con không hiểu ?

- Không hiểu ! Thôi, cô đừng có đùa, hãy nói thiệt đi, chớ về bót là cô bị khai thác mạnh bạo đấy !

- Ổ, thôi. Con hiểu rồi chú ơi ! Vì con vừa chửi lộn với thằng lính Mỹ bên kia kia. Tại nó chửi tất cả người Việt Nam của chúng ta là đồ dơ bẩn. Con tức quá, máu Dân Tộc của con nổi lên, rồi con chửi lại và đuổi nó về Mỹ. Vì con nói nếu nó còn ở lại đây, thì như nó uống và ăn đồ dơ nhất của Việt Nam. Con nghĩ, vì nó chạm đến tổ tiên, ông bà con. à, mà trong đó có luôn cả chú nữa đó.

Chú thông dịch viên nghe thế, ông cũng nổi máu Dân Tộc lên. Chú nghiêm trang nhìn ông đại úy M.P., chú kể từ đầu tới đuôi. Chàng M.P. lắng tai nghe, mắt nhìn nhìn Mai Ly, chẳng hiểu ông nghĩ gì, mà đầu ông gật gật, ông quay sang bảo lính tháo còng tay cho Mai Ly, rồi còng tay chàng lính Mỹ kia. Mai Ly được thả dọc đường, em mừng quá vì thoát nạn. Miệng em nói cảm ơn lia lịa với ông thông dịch viên và chàng Quân-cảnh M.P...

Mai Ly ngang dọc giữa đời.

Kiều căng ngạo mạn, tánh trời đặt cho

Rừng đời lớn rộng quanh co

Hùm beo, rắn rít lò mò rình theo.

Mượn da sư tử mang đeo

Phòng khi gặp nạn, móng vèo vờn ra.

Mai Ly cặm cuội đi làm, em rất ngạo mạn, bất cần đời. Bởi mục đích riêng của Mai Ly là phải làm cho có thật nhiều tiền để nuôi thân và nuôi mẹ già.

Thấm thoát trôi qua, vào khoảng giữa năm 1964. Thời buổi loạn ly, lính lùng bắt, xét giấy khai gia-đình lung tung. Mai Ly cứ bị bắt vào hết bót này đến bót nọ. Tại vì em không có giấy tờ. Sau đó, em phải trở về Bình Chánh để nhờ chú Hữu Huỳnh làm cho tấm giấy căn cước trội thêm một tuổi cho hợp lệ với pháp lý hiện hữu.

Sau khi có tấm căn cước hộ thân, Mai Ly đi làm yên ổn hơn. Đi làm dư được chút ít tiền, em có ý muốn đổi căn phòng khác rộng hơn. Vừa có ý nghĩ đó thì có một chàng lính Hải Quân Mỹ cấp bậc Thượng-Sĩ-Nhút, tuổi ngoài ba mươi, tướng tá cao ráo, khá đẹp trai, chàng rất si mê Mai Ly. Chàng ta đề nghị mượn nhà cho Mai Ly ở.

Từ hẻm Võ-Tánh, Mai Ly dọn qua "Building-Mai-Anh", số... đường Nguyễn Công Trứ cạnh Khu-Dân-Sinh, gần chợ Cầu-Ông-Lãnh. Nơi đây là một căn phòng rộng rãi, khá trang trọng và đầy đủ tiện nghi. Xem như đời Mai Ly được bước lên từ từ với cái nghề chiêu-đãi-viên Snack-bar. Một nghề xưa như trái đất mà đâu đâu trên thế gian, nước nào cũng có, bất luận xứ nghèo hay xứ giàu...

Cô bé Mai Ly lúc bấy giờ không còn là cô bé dịu hiền, nhút nhát nữa. Mà em chẳng còn biết sợ một ai trên cõi đời này. Xem như bé Mai Ly không còn nữa. Cát-bụi-đời đã phủ lấp xác thân em rồi. Lúc bấy giờ, Mai Ly chỉ còn biết em là một đóa hoa đem sắc hương bán cho những lũ ong, đàn bướm mua vui thôi. Mai Ly thay đổi đàn ông như thay áo. Em bắt đầu ngụp lặn trong trụy lạc, bập bẹ hút thuốc, uống rượu. Mai Ly chỉ biết có tiền và những cuộc vui. Còn trái tim của em, có lúc yêu, có lúc thù ghét đàn ông. Bao trận tình ngắn ngủi cứ đu qua, đánh lại. Mai Ly vui bao nhiêu thì cũng buồn bấy nhiêu. Khi tiền bạc thịnh hành, nhờ gặp thời, thì trong lòng của em quay về với những người tình xưa. Nhút là hình ảnh của Hoàng và Larry. Nhưng trong lúc này thì có chàng lính Hải-Quân, tên Andy. Andy yêu tha thiết Mai Ly nhưng năng lại dừng dừng đùa cợt, xem Andy như một khách mua hoa hay là một "khách" bao tháng mà thôi.

Một thời gian ngắn, Andy chán nản bỏ ra đi. Mai Ly chẳng chút gì tiếc nuối. Em đổi Snack-bar này sang Snack-bar khác. Vì em tự biết mình trẻ đẹp, hấp dẫn, nên đi đến chỗ nào người ta cũng nhận. Suốt mấy năm sống phóng đãng, xem ái tình như món đồ chơi đùa vui mà lại có tiền. Giả chân - chân giả ? Làm sao ai nào hiểu nổi, niềm đau của những cô gái "làng-chơi" đây ? "Tay nâng ly rượu, miệng cười mà lệ rưng rưng..."

Rồi những giây phút tâm hồn cảm thấy cô đơn, tim lòng trống vắng. Mai Ly gặp Dzoanh, người con trai Việt Nam, cỡ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, giáo sư Anh văn trường Quân-Đội Việt-Nam Cộng-Hòa. Chàng lớn hơn Mai Ly tám, chín tuổi. Mấy tháng cặp-bỏ với Dzoanh. Ái tình vừa bén lửa thì Dzoanh ngã bệnh. Mai Ly được tin ấy, em đến tận nhà thăm Dzoanh. Hôm ấy, Mai Ly mặc chiếc áo dài trắng, tóc kẹp, không điểm trang chút son phấn nào cả. Trông em như một cô nữ sinh... Mai Ly bước vào nhà thì gặp ngay cha của Dzoanh. Em lễ phép chào, chào đến ba lần mà cha Dzoanh không nhìn, chào lại. Ông còn đưa ánh mắt khinh bỉ em. Tâm hồn Mai Ly trở lại với nỗi niềm đau hận, em thoáng nghĩ đến Hoàng mà lòng tràn ngập nỗi hận tình năm xưa. Năm phút sau Mai Ly ra về mà nghe tim đau nhói, vì tự biết mình đang yêu Dzoanh tha thiết. Em nhủ :

- Làm sao mình làm dâu trong nhà Dzoanh được. Vả lại, Dzoanh là đứa con trai Cả của một gia đình phong kiến lễ nghi. Nếu Dzoanh theo mình, Dzoanh sẽ mang tội bất hiếu. Vì mình là gái bụi-đời cũng chẳng xứng đáng gì với gia đình Dzoanh. Thành kiến, bảo thủ, nho giáo của người Việt Nam rất khắc khe. Vậy mình hãy trốn tránh Dzoanh...

Mai Ly ra về mà trong lòng như cuồng phong bão tố và tâm hồn bấn loạn. Ngồi trên chiếc xích-lô-đạp đôi dòng nước mắt rớt rơi từng đợt, thầm nhủ : - Dzoanh ơi ! Em phải xa anh ! Em phải trốn anh ! Em biết anh sẽ tìm em, hoặc anh nghĩ là em không có tình yêu với anh. Nhưng hoàn cảnh nào em cũng chịu. Em mong rằng ngày mai hay một thời gian nào đó, anh sẽ hiểu em hơn.

Mai Ly cố gắng quên Dzoanh. Hằng đêm em mượn tiếng nhạc, ánh đèn khuya và rượu nồng để giải sầu.

Lúc bấy giờ, Mai Ly đã đi ra trung-tâm; Nguyễn-Huệ, Tự Do, em xin làm vũ-nữ kiêm chiêu-đãi-viên trong một "Dancing-snack-bar-Eve". Nơi đây, quan khách toàn là người ngoại quốc. Hầu hết, họ là dân đại-thương-gia, công-tư chức cao cấp...

Mai Ly lao mình trong sóng nhạc với ánh đèn màu. Em sống thác loạn quay cuồng để quên đời. Tiền rừng, bạc biển, xiêm-y lộng lẫy. Mai Ly ăn diện sang hơn, nghề nghiệp sành sỏi hơn. Em bắt khách bằng đôi mắt lẳng lơ, mơ mộng, gợi lên nét buồn buồn đầy tình tự. Đôi khi gặp "bướm đa tình", họ nói yêu em. Mai Ly nâng ly rượu đụng với họ và ngắt nụ cười, hỏi :

- Anh nói yêu tôi ! Yêu tôi, mà có dám cưới tôi làm vợ không ?

Khách trả lời rằng : - Sao cô đi nhanh thế ?

- Nhanh à ! Há ! Miệng anh nói yêu tôi, mà lòng anh lại sợ. Có phải không ?

Những bối cảnh đó thường xảy ra hằng đêm như cái đĩa hát, mà Mai Ly cứ cho hát hoài không thấy rề.

Nghề-nghiep nào cũng có nguyên tắc riêng để tán khách. Thật buồn cười trong xã-hội mà con người đôi khi bắt buộc phải đóng đủ vai, đủ tuồng trên sân khấu Đời này.

Như bài "Đời Lắm Việc" của Thi Sĩ Tản Đà :

"Đời người như giấc chiêm bao

Mà trong mộng ảo tại sao không nhân ?

Đã sanh ra ở nhân hoàn

Lao t âm lao lực một đoàn khác chi ?

Người ông lớn, đứa cu li

Nhọc lòng nhọc xác cũng vì "cái ăn".

Cuộc đời kinh tế khó khăn,

Người đời càng phải nhọc nhằn sớm hôm.

Những người khổ rách áo ôm

Mồ hôi đôi lấy bát cơm no lòng.

Người thương mại, kẻ canh nông

Lo tiền, lo thóc, năm cùng lại năm.

Ngày ngày hai buổi đi làm

Cụ thừa trong sở, ông tham trên tòa.

Người khiêu vũ kẻ xướng ca

Cũng là nghề nghiệp con nhà làm ăn.

Người viết báo kẻ bán văn

Sinh nhai cái bút khó khăn lần hồi.

Người đi sông nước ngược xuôi,

Kẻ đêm kim chỉ ngày ngồi vá may.

Kẻ đi đồn thú Đông Tây,

Người khua chuông mõ ăn mày cửa không.

Người thuyền thợ kẻ gánh gồng

Người canh củi kẻ bên sông lưới chài,

Cùng trong lao động một đời,

Kẻ sao cho xiết hạn người thế gian !

Giàu sang chưa dễ ai nhân,

Nghèo hèn ai chớ phàn nàn làm chi !

Vui buồn ai cũng có khi

Có hoan lạc có sầu bi lẽ thường.

Trăm năm một giấc mơ màng,

Nghĩ chi cho bận gan vàng hồi ai !''*

Mai Ly đã ra đến vùng trung tâm Sài-gòn ánh sáng. Nghề nghiệp cứng cỏi, thông hiểu và kinh nghiệm khá nhiều về những cánh bướm mua vui. Khách đã mua cái vui từ thân xác và hương sắc của Mai Ly. Thì ngược lại Mai Ly chuốc lấy những nỗi buồn riêng, sau khi trở về với căn phòng trang nhã mà chỉ nhìn chiếc bóng lẻ, hình đơn của mình...

Rồi một đêm đầu tháng, Mai Ly vừa có tiền riêng và vừa lãnh lương. Đêm ấy, em hơi say rượu, tâm hồn như điên loạn. Về đến căn phòng, nhìn vào gương, soi thấy son phấn lem luot, nhạt nhòa. Tiền đang có trong xách tay, em mở ra lấy mấy sấp liệm lên trần nhà, làm tiền bay tung tóe khắp phòng. Rồi úp mặt, nằm sấp trên giường khóc nức nở và hét lên :

-Tiền ! Tiền ! Tiền ! Em vụt đứng dậy lục lạo trong học tủ, thò tay lấy mấy viên thuốc ngủ cực mạnh định uống để cho ngủ năm bảy ngày... Nhưng bất chợt, em sức nhớ... :

- Má ! Má ! Má ơi ! Con không uống thuốc đâu ! Con còn có má, con phải nuôi má như lời của con đã hứa với má. Nhưng má ơi ! Con buồn quá ! Con cô đơn quá ! Không có ai chân tình với con cả... !

Gào thét một hồi, đến đây Mai Ly giựt mình tự trách :

- Hử ! Mà mình có chân tình với ai không ? Tại sao mình lại trách người ? Hằng tá đàn ông nói yêu mình. Mình khi dễ họ mà. Mình không tin người, sao bắt người ta tin mình ? Ha ! Cho tình, mà còn chưa được tình. Huống gì mình không cho mà đòi được. Ích kỷ thật ! Đồ ích kỷ ! Đồ ích kỷ !

Mai Ly la hét, mắng chửi, tự trách mình, rồi nghe lòng nhớ lại, lầm nhảm :

- Ông Thành An, Larry Coper, Andy, Trần Đình Dzanh và... Những người đó, họ yêu mình thật. Những tấm chân tình giờ đây đã xa ta rồi. Hãy xóa bỏ và ráng quên đi !

Mấy năm rông rãi, Mai Ly thấy ngao ngán với ánh đèn đêm. Tiền có dư, bỏ bao tháng hai, ba trụ. Mỗi tháng ít nhứt nằng cũng có khoảng năm, sáu chục ngàn đồng. Mai Ly bỏ "Dancing-Eve" đến đường Tự Do xin làm ban ngày tại "Prince-bar". Nơi đây, buổi trưa toàn là những dân làm văn phòng, họ nghỉ trưa thường ra uống nước và gần đó có hai khách sạn thuộc loại sang; Caravel và Continental.

Mai Ly làm tà tà được mấy tháng, y như cô thư ký "trá hình". Một hôm, nằng gặp lại ông khách quen hồi làm ở "Kim-Cuong-bar ", tên Bill cỡ ba mươi tuổi. Bill nói, chàng thích Mai Ly từ lâu rồi. Bây giờ gặp lại Mai Ly, Bill đề nghị sống chung. Mỗi tháng chàng cho ba chục ngàn. Mai Ly thấy chàng ta cũng đàng hoàng nên chấp thuận ngay. Sau đó, hai người đi tìm mướn căn phố lầu ba tầng ở gần Cư-Xá-Lữ-Gia (Phú Thọ). Nhưng Bill ra điều kiện, nhỏ nhẹ bảo :

- Mai Ly ! Em về ở với anh như một người vợ, và anh không cho em đi làm bar nữa nhé !

Mai Ly bằng lòng. Nhưng nằng lại đi làm lén ban ngày. Một hôm xui, gặp bạn của Bill. Mai Ly can đảm là đừng nói với Bill. Nhưng chàng trai kia bênh bạn mà học lại cho Bill biết. Bill giận lắm, chàng chửi thảm :

- Con khốn nạn này thật là xạo, nó sẽ biết tay ta...

Đến cuối tháng, thừa dịp Mai Ly đi làm, Bill về nhà dọn hết đồ đạc đi vô trại. Chiều Mai Ly về thấy nhà trống trơn, chỉ có chị làm còn ở đó, nằng hỏi thì chị nói :

- Hồi trưa em thấy ông Bill về với hai người bạn bằng xe Jeep. Họ hí hục dọn đồ. Em không hiểu gì hết !

- Chị có nghe họ nói gì không ?

- Dạ, không.

Mai Ly lên phòng dọn đồ đạc và gọi taxi chở đồ về nhà nằng. Rồi tiếp tục đi làm ban ngày nơi cũ. Một hôm bà chủ cần chiêu-dãi-viên làm đêm, bà hỏi :

- Cô Mai Ly à ! Cô có làm đêm ở đâu không ?

- Dạ, thưa bà, không.

- Trong lúc này, tôi cần "gái" làm đêm, cô có làm được không ?

- Dạ, được. Nhưng em chỉ làm ba đêm trong tuần thôi.

- Ồ, cũng được.

Chương 5

Tình yêu Tuổi Đồi Mươi

Tháng sáu, đầu mùa mưa. Đêm nay bầu trời đang chuyển mưa, mây xám kéo giăng giăng hơi nóng vẫn còn oi bức. Đã hơn mười giờ đêm nên ngoài đường xe cộ và người cũng thưa vắng bớt...

Quang cảnh "Prince-bar " đang đông nghẹt khách, tiếng nhạc "Rock " kích động vang vọng ầm ầm. Ở một góc comptoire có một cậu khách Mỹ gương mặt đẹp trai và còn non ẻo, ngồi nghiêm trang uống bia. Vì quá trẻ, nên không có cô tiếp-viên nào đến tiếp. Mai Ly nhìn cậu, rồi từ từ tiến tới :

- Chào anh !
- Hé-lô ! Chào cô !
- Xin lỗi, anh có chờ ai không ?
- Không. Mời cô ngồi.
- Cậu trai đứng lên nhường ghế cho Mai Ly, nói tiếp :
- Mời cô uống với tôi một ly.
- Cảm ơn anh, nhưng tôi được uống nước gì ?
- Ô ! Thì nước trà " Sài-gòn tea ". Tại sao cô hỏi tôi thế ?
- Dạ, vì ở đây có hai thứ cho "gái " uống.
- Nước trà, thì tôi biết rồi, còn nước gì nữa ?
- Whisky-Coke.
- Thế à ! Bao nhiêu một ly ?
- Mặc gấp mười lần nước trà Sài-gòn.
- Xin lỗi cô, tôi không đủ tiền.

Mai Ly đưa ánh mắt như gợi tình, mỉm cười :

- Không sao. Tại vì em làm việc, bắt buộc em phải hỏi anh như thế. Chớ anh cho em uống là tốt rồi. Ly nước trà nhỏ tí ti, nếu uống thật thì chỉ hóp một cái là cạn. Nhưng Mai Ly cụng ly và nếm môi rồi để ly xuống, hỏi :

- Anh đến đây bao lâu rồi ?
- Được gần một tháng.
- Chắc anh làm việc tại Sài-gòn ?
- Vâng. Hiện tôi làm trong Tòa Đại-Sứ Mỹ.
- Thời hạn của anh ở đây được bao lâu ?
- Tôi bị động viên một năm.
- Thế à ! Mà anh làm chức gì trong ấy ? Anh tên chi ? Còn em là Mai Ly.
- Mai Ly ! Hân hạnh được biết tên cô. Tôi tên Denny. à, tôi chỉ là nhân viên kiểm soát cho Visa thôi.
- Vậy à ! Chùng nào em đi Mỹ sẽ nhờ anh giúp, đừng bác bỏ hồ sơ của em nhé !
- Lẽ đương nhiên là không. Ồ, mà cô định đi Mỹ hả ?
- Dạ, chưa đâu. Chùng nào có tiền hoặc có ông Mỹ nào cưới em, em mới đi được chớ.
- Trẻ đẹp như cô, chắc nhiều người đòi cưới cô lắm phải không ?

Đôi mắt Mai Ly chợt buông rũ đượm nét u buồn, nàng nghe lòng xao xuyến, tâm tư biến chuyển như đang chìm trong giấc mộng yêu đương, nhìn Denny :

- Không. Anh Denny à ! Có ai yêu em đâu mà cưới.
- Sao cô buồn và bi quan quá vậy ?
- Dạ, không phải em bi quan, mà chỉ buồn cho số phận hẩm hiu của đời em. Vì em làm cái nghề này phải chấp nhận những sự nhục nhã vào thân.
- Nghề nào cũng là nghề. Cô mang mặc cảm chi vậy ? Riêng cá nhân tôi thì không quan trọng.
- Thật à ! Anh không khinh em chớ ?
- Bằng chứng là tôi đang đứng cạnh bên cô. Tôi muốn mời cô đi dùng cơm với tôi vào cuối tuần này, có được không ?
- Anh mời em đi ăn cơm ?
- Vâng ! Cô có rảnh cuối tuần này không ?
- Anh cho phép em trả lời tôi mai được không ?
- Được.

Denny và Mai Ly trò chuyện khá lâu mà ly nước vẫn chưa cạn. Chú bồi và bà chủ để ý, Mai Ly liền hỏi :

- Anh dùng bia thêm không ?
- Không. Tôi uống đủ rồi, tôi mời cô một ly nữa.
- Cảm ơn anh.
- Mời cô, và nhờ cô gọi tính tiền, tôi phải về, vì trời cũng khuya rồi.

Mai Ly lúng túng, nàng không muốn Denny ra về. Mới hơn mười giờ đêm. Bar thì đóng cửa mười một giờ rưỡi. Mai Ly bạo gan hỏi :

- Sao anh về sớm vậy ? Ồ, anh ở đâu, anh có xe không ?
- Vì sáng tôi phải đi làm sớm. Hiện tôi ở đường Kỳ Đồng. Tôi đi bằng xe Honda.
- Vậy, chút nữa em nhờ anh đưa về được không ?
- Nhà cô ở đâu ?
- Nhà em ở đường Nguyễn Công Trứ, quận Nhì.

- Mới qua Sài Gòn, tôi chưa thuộc đường. Thôi, để hôm khác, vì đêm nay trễ rồi.

Mai Ly hơi buồn và lòng hơi tức tức, vì bị Denny từ chối. Nhưng nàng cũng gượng cười, và nói :

- Vậy, hẹn anh khi khác hén !
- Có thể cuối tuần mình gặp nhau ? Xin chào Mai Ly và chúc cô ngủ ngon.
- Không. Hẹn anh tối mai ở đây !
- O.K. ! Chào cô tôi về .

Thế rồi Mai Ly đợi chờ đêm này qua đêm khác mà chẳng thấy bóng hình Denny đâu. Mai Ly bỏ ba bốn mối hẹn, cố ý đi làm để mong gặp lại Denny. Nhưng nàng thất vọng. Sau đó, nàng tiếp tục làm ba đêm trong tuần.

Vào một đêm cuối tuần, Mai Ly đi ăn cơm khách về ghé ngang Prince-bar chơi. Vừa bước vào, nàng thấy Denny đang ngồi với một cô đồng nghiệp. Mai Ly nghe tim mình đập mạnh, máu ghen nổi dậy. Nàng nhìn Denny, rồi từ từ bước lại, cố ý để coi Denny có nhận ra nàng không. Nhưng Denny vẫn thản nhiên nói chuyện với cô kia. Vì tình hay vì tự ái, kiêu ngạo ? Mai Ly đến hỏi :

- Xin lỗi cả hai người ! Còn anh, anh có phải Denny Hof... không ?

Cả hai bất chợt nhìn Mai Ly. Denny nhìn Mai Ly rồi sang nhìn cô kia. Chàng ta chẳng biết ai là Mai Ly thật, Mai Ly giả. Vì hai cô khá giống nhau.

Kim Cúc, cô gái mới vào làm việc nơi đây, gương mặt lại hao hao giống Mai Ly nên Denny lầm. Nhưng tại vì Kim Cúc tự nhận mình là Mai Ly. Trên cõi đời này, sự mua bán nào cũng tranh dành khách, và muốn thu đoạt tất cả quyền lợi nên thường hay mạo nhận. Kim Cúc nhận mình là Mai Ly với một khách qua đường.

Trong lòng Mai Ly nổi cơn "thường tình nhi nữ", nàng hỏi lại Denny :

- Denny ! Bây giờ tôi hỏi anh. Anh nhìn kỹ xem ai là Mai Ly thật ?

Denny nắm tay Mai Ly lại và nói :

- Chính cô là Mai Ly thật, tôi đã gặp cô mười đêm trước. Nhưng sao cô này nói láo, dám mạo nhận là Mai Ly ?

Bất buộc Kim Cúc phải miễn cưỡng đứng lên, vờ về mặt sượng sùng, hằm hằm và nói :

- Xin lỗi chị.

Nói xong, Kim Cúc bỏ đi chỗ khác. Mai Ly tự biết mình đang gây thù, chuốc oán rồi. Nhưng vì tự ái và cộng thêm tiếng sét ái tình. Nên Mai Ly phải làm cho thắng cuộc. Nàng biết chắc chắn sẽ có chuyện không hay, vì giữa hai cô gái với một ông khách. Phần đông, cô nào cũng có kẻ hộ vệ đằng sau. Còn riêng Mai Ly thì chẳng có dựa vào ai cả. Em bèn hỏi Denny :

- Đêm nay, em nhờ anh đưa về được không ?
- Được. Vì ngày mai là ngày chủ nhật nên tôi không có đi làm.
- Vậy, em đến nhà anh được chứ ?
- A ! Nhà tôi thì hơi khó !
- Vậy thì anh về nhà em.
- Cũng được. Đúng ra, tôi không được vắng mặt ở nhà, vì lệnh của Tòa Đại-Sứ rất nghiêm khắc.
- Vì sao ?
- Vì tôi là nhân viên của chánh phủ Mỹ.

- Không sao đâu, chỗ em ở rất là an ninh. Ồ, tại vì sao em không đến nhà anh được ?
- Tôi ở trong một Building đặc biệt, có lính Mỹ gác và không có quyền đưa "gái" về đó.

Mai Ly à Denny nói chuyện qua lại, thì Minh Thạo bước vô. Kim Cúc ra tiếp, họ nói chuyện mà cứ nhìn Mai Ly. Mai Ly hiểu liền. Minh Thạo có thể là bồ hay dân anh-chị đỡ đầu của Kim Cúc. Mai Ly thấy không ổn, em đứng dậy đến chào bà chủ ra về, và nói nhỏ với Denny ra đợi nàng ở góc đường, gần khách sạn Caravel. Denny gọi bồi táp tiền, chàng ra xe. Chiếc Moto hiệu Honda 750cc rồ máy nghe rầm trời. Năm phút sau, Mai Ly ra gặp Denny :

- Denny, xin anh đưa em về nhà anh an toàn hơn. Nếu không, có thể em sẽ gặp chuyện không hay.

Denny lưỡng lự... rồi chàng cho xe trực chỉ về đường Kỳ Đồng. May quá, chú lính gác dễ chịu cho Mai Ly vô nhà cùng với Denny.

Denny và Mai Ly lên phòng, tắm rửa thay đồ xong... Hai người yêu nhau suốt đêm. Sáng hôm sau là ngày chủ nhật hai người chỉ dậy ăn uống xong, và tiếp tục yêu đương. Vì đồng trang lứa nên họ "say tình".

Qua sáng thứ hai, Denny mệt đừ, chàng phải điện thoại vô sở để cáo bệnh. Chiều thứ hai Mai Ly phải về nhà thay quần áo. Hơn nữa, vì nàng có hẹn "khách" thường xuyên. Denny đưa Mai Ly lên nhà, và hỏi :

- Mai Ly ! Em sống một mình trong căn phòng này à ?
- Đúng vậy.
- Em không có ai thật à ?

- Có... Nhưng... không !
- Tại sao vậy ?
- Thôi, xin anh đừng hỏi thêm.
- Anh muốn biết, nhưng nếu em không nói thì thôi.
- Denny à ! Minh hãy xem như bạn, hoặc hơn bạn một chút, vì em rất có nhiều tình cảm đối với anh.
- Anh cũng thế.
- Vậy chúng mình sẽ gặp nhau vào những ngày cuối tuần có được không anh ?
- Được. Anh hiểu rồi, vì em còn phải đi làm.
- Gần như vậy đó anh à !

*

Qua tuần sau, Mai Ly trở lại Prince-bar làm ban ngày như thường lệ. Vừa bước vô Prince-bar thấy Minh Thạo đang ngồi kênh nằng. Mai Ly gật đầu chào tất cả, nằng leo lên ghế ngồi, móc điều thuốc châm lửa hít một hơi dài phì khói trong lòng nghe nhớ như Denny.

Minh Thạo bảo bồi bàn gọi Mai Ly. Cậu bồi bàn thất thiếu đến nói nhỏ :

- Cô Mai Ly ! Minh Thạo gọi cô đến bàn hân đó, thận trọng nghe cô.

Mai Ly từ từ bước xuống, về mặt cố giữ bình thân :

- Dạ, thưa ông gọi tôi.
- Ồ, cô ngồi đi.
- Dạ, có chuyện gì thưa ông ?
- Gọi tôi bằng anh Minh được không ?
- Dạ, nếu anh cho phép.

Minh Thạo đưa cặp mắt Hùm-Hổ làm bộ ngắm ngía Mai Ly, và nói :

- Cô có biết, cô đẹp không ?
- Dạ, không dám, tùy người cho.
- Cô có biết rồi đây cái mặt đẹp của cô sẽ bị rách nát không ?

Đến đây Mai Ly nghe trong lòng rung rung. Nhưng bề ngoài vẫn cố giữ bình tĩnh cứng rắn và hỏi :

- Tại vì sao, thưa anh Minh ?

Minh Thạo kẹp hai lưỡi dao lam lấp ló trong bàn tay, ông ta đưa ra và nói :

- Đây là vật sẽ làm nát mặt cô.

Mai Ly sừng sốt muốn toát mồ hôi hột. Nhưng nằng cố gượng cho bình tĩnh, liền nói :

- Xin anh dừng lại. Ở trên lầu có phòng ăn. Khi nào đông khách cũng lên đó uống nước được. Vậy trước khi xảy ra chuyện gì, Mai Ly xin mời anh lên lầu uống với Mai Ly một vài ly cuối cùng.

- Cô sợ à ?
- Dạ, sợ chứ ! Nhưng tên tử tội nào, trước khi chết cũng phải cho nó biết là nó tội gì ?
- Ồ, được. Tôi chịu ý cô đi lên lầu.

Trong Prince-bar ai ai cũng im lặng nhìn theo Minh Thạo và Mai Ly lên lầu. Mai Ly thò tay bật đèn :

- Dạ, mời anh ngồi. Anh uống chi ?
- Cho tôi chai bia “33”.

Mai Ly đi lấy bia và rót luôn cho nằng một ly Whisky-sec, bung lại bàn với cử chỉ chinh tề, rồi ngồi xuống nằng ly :

- Dạ, mời anh Minh.

Minh Thạo đáp lại :

- Mời cô.

Mai Ly hớp một ngụm Whisky vào miệng nuốt cái ực, và mở lời :

- Bây giờ, xin anh Minh cho Mai Ly biết tội trước khi cái mặt này bị nát.

Minh Thạo ngồi trở bộ, rút điều thuốc lá ra đốt và hít mạnh phì khói, nói :

- Cô biết Kim Cúc là em gái của tôi không ?
- Dạ, không.
- Cô biết tôi là người coi vùng này không ?
- Dạ, không.

Minh Thạo lớn tiếng :

- Vậy ai ? Thằng nào đỡ đầu cô ở khu này ?

Mai Ly cố trấn an và ráng bình tĩnh trả lời :

- Chẳng ai cả.
- Cô nói dóc !
- Nói dóc ! Không đâu, anh Minh à !

Mai Ly nhìn lên trần nhà đôi mắt mơ mơ, buồn buồn, tủi tủi, nước mắt rung rung sắp trào ra. Nhưng nằng ráng cố gượng nuốt cho đôi dòng lệ trở ngược vào tim, nằng thở ra và nói tiếp :

- Nói thật với anh Minh, đời của Mai Ly rất là cô độc. Đôi khi hiền thì nhác như thỏ, mà lúc giận thì chắc dữ như sư tử đó anh ! Vì phải đóng đủ vai tuồng, tùy theo hoàn cảnh có lúc nhu, có lúc cương để chống chọi với rừng đời đầy cạm bẫy và ganh tị này. Thôi, anh nên vào đề đi. Vì tôi sẽ bị anh rạch nát mặt. Há ! Mà trong khi giữa tôi và anh không có một chút tư thù - oán hận nào cả.

Minh Thạo đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi rồi nói chậm chậm :

- Kim Cúc, nó là em tôi, nó thù cô lắm. Nó nhờ tôi tàn phá cái sắc đẹp của cô.

Mai Ly nghe thế, tánh kiêu ngạo và khinh mạn nổi lên, nâng bụng ly Whisky cụng ly với ly Minh Thạo và ực ực ực một hơi cạn, dần ly xuống bàn hơi mạnh. Nàng đứng dậy cười ha hả mấy giây, rồi nghiêm giọng, cử chỉ từ tốn và cười cười, nói tiếp :

- Ha ha ha... thì ra... ha ha... thì ra anh muốn phá nát cái bản mặt của tôi vì một người đàn bà con gái... Mà... mà Kim Cúc là bạn đồng nghề, đồng nghiệp với tôi. Anh làm tôi xúc động quá !

Hai ngón tay Minh Thạo kẹp điều thuốc dẹp lép để dần cơn tức giận sức hấn ta đưa dao lên rạch trên mặt Mai Ly cho nát liền. Nhưng hấn cũng hơi ngán cái liều và khinh mạn của Mai Ly. Hấn xoay người lại thật nhanh và hỏi lớn :

- Tại sao cô xúc động ?

Mai Ly nghĩ là nàng tận số rồi, nước đường cùng không còn thấy sợ sệt gì nữa cả “thí mạng cùi”. Nàng liều mạng sẵn tới sát và nhìn thẳng vào mặt Minh Thạo, nói :

- Vì tôi cảm thấy thương hại Kim Cúc, và tội nghiệp luôn cả anh nữa đấy !

Minh Thạo giận xanh mặt vì những lời nói khinh mạn của Mai Ly. Hấn đứng dậy búng điều thuốc xuống đất, và chỉ ngón tay trở vào mặt Mai Ly, nói lớn tiếng :

- Nè, nè... cô đừng đùa với tôi nhé !

Mai Ly quay lại nhìn chăm chú vào mặt Minh Thạo :

- Không. Tôi không đùa với anh đâu. Hơn nữa, anh đâu có giống với tôi. Đứng ra tôi đang đùa với ông trời đây, và tôi cũng đang trách ông. Tại vì ông trời cho tôi đẹp, mặc dù cái sắc đẹp của tôi không bằng hoa khôi, nhưng tôi chỉ đẹp hơn Kim Cúc thôi. Còn anh, vì lý do gì đó, hay có lẽ anh thương yêu Kim Cúc nên đồng lõa muốn hại cái nhan sắc mà trời ban cho tôi... Nhưng...

Nói đến đây Mai Ly ngừng lại. Rồi bất chợt ôm mặt khóc. Nàng mở ví tay ra lấy gương soi và chậm nước mắt, nói tiếp :

- Anh Minh à ! Tôi đang nhìn cái sắc đẹp của tôi lần cuối cùng. Vì sau đó nó sẽ tiêu. Cái sắc đẹp này chỉ gây tội cho người ta mà thôi. Có thể sau khi anh tàn phá nó, biết đâu tôi sẽ sung sướng và hạnh phúc hơn bây giờ.

Mai Ly tiến lại sát Minh Thạo, đưa mặt khiêu khích, nói tiếp :

- Mặt tôi đây. Tùy anh định đoạt. Vì một mảnh hồng nhan kém hơn tôi, nên phải nhờ anh diệt nó. Anh hãy làm theo ý anh đi.

Minh Thạo dụi điều thuốc và châm lại điều khác. Hấn ta hít một hơi thật dài, phì khói lên trần nhà. Hơi thở của hấn dường như bị nghẹt, vì dần cơn giận. Minh Thạo hút thuốc mấy hơi liền, khói thuốc này chưa tan khói kia tiếp nối, khói tỏa ra như nhang ung muối. Hấn nhìn Mai Ly. Mai Ly cũng nhìn lại với ánh mắt như có hai tia lửa Laser phung ra sẵn sàng đối phó với tử thần. Bất chợt Minh Thạo nói chậm lại :

- Cô Mai Ly ! Cô khéo quá ! Cô thật là một cô gái liều mạn - khinh đời. Chính cô đã làm cho tôi phải suy nghĩ...

Minh Thạo với tay lấy ly bia đưa lên miệng hớp vài hớp, nuốt nghe ực ực. Hấn ngồi xuống lắc đầu, rồi đứng lên với bộ thể thống thả, hấn nói tiếp :

- Mặc dù, người đời đã gán cho tôi là một thằng Du-đăng và cũng gần như Ma-cô rồi. Ở khu này, tôi coi cho mấy cái Snack-bar. Bởi vì họ sợ đám du-côn lạ đến phá. Chớ tôi đâu phải là thằng chém thuê giết mướn. Tại vì Kim Cúc, nó tức cái vụ thằng Mỹ-con mấy đêm trước nên nó nhờ tôi thanh toán cô. Mà tôi lại muốn làm anh-hùng. Nếu cô không khôn khéo thì tôi đã làm bậy rồi.

Mai Ly nghe thế, nàng tỉnh hồn lại, gương mặt lấy lại bình tĩnh, tươi tắn mà nhìn Minh Thạo, Minh Thạo tiếp :

- Cô Mai Ly à ! Minh đi xuống nhà nhậu tiếp nhé ! Mọi sự vừa xảy ra xin cô xem như không có gì hết.

Mai Ly nghe nhẹ mình hơn chút nữa, nàng dịu giọng nói :

- Cám ơn anh Minh, anh có lòng rộng lượng và thông cảm.

- Tôi biết Kim Cúc sẽ giận tôi. Nhưng rồi đây tôi sẽ giảng nghĩa cho nó hiểu đời thêm. Mong cô xóa bỏ hết nhé !

- Vâng, tôi xin hứa, và không bao giờ nhắc lại chuyện này.

Minh Thạo và Mai Ly xuống nhà, ai ai cũng nhìn ngơ ngác. Minh Thạo gọi thêm chai bia “33” và mời Mai Ly uống như người khách. Sau đó, Minh Thạo kêu tính tiền. Bà chủ chỉ lấy tượng trưng mấy chai bia chớ không tính tiền Whisky mà Mai Ly đã uống. Minh Thạo tươi cười chào ra về.

Sau việc ấy xảy ra, Mai Ly nằm nhà mấy hôm suy nghĩ :

- Minh phải đổi chỗ làm, chớ ở Prince-bar không ổn đâu...

Sau mấy ngày nằm nhà, Mai Ly nghe phía trên đầu đường Tự-Do có “Sàigòn-Sàigòn-bar” mới khai trương. Nàng đến xin việc làm ban ngày trong tuần, cuối tuần thì nàng đi chơi với Denny. Tình yêu giữa Mai Ly và Denny càng ngày càng sâu đậm. Mỗi tháng Denny cho Mai Ly năm ngàn đồng để gọi là tiền đi taxi. Kéo dài hơn sáu tháng, Denny không chịu nổi cái cảnh Mai Ly đi làm ban ngày. Vì trong tuần, tối Mai Ly vắng mặt, Denny chẳng biết

nàng đi đâu và làm gì. Denny ghen điên người. Một hôm Denny nói với Mai Ly là cậu sẽ ở lại Việt Nam, và sẽ cưới em làm vợ. Mai Ly nghe thế, em ngơ ngẩn như đang nằm mộng. Tình yêu này thật sự không phải vì tiền. Mà là một mối tình đôi lứa tương xứng của tuổi đôi mươi. Mai Ly cũng yêu Denny tha thiết. Nhưng, tình, tiền, hai ngã nàng phải chọn một, vì nàng còn phải nuôi mẹ.

Lúc bấy giờ là cuối năm 1966, Mai Ly có một ông khách người Pháp, tên Philippe De H. sắp hết giao kèo phải hồi hương. Ông rất yêu thương Mai Ly. Nhưng vì ông có vợ, nên ông cùng mấy ông "chơi-hoa" hùn tiền mượn một căn phòng ở đường Tự Do để tha hồ thay nhau ngoại tình. Philippe bán chiếc xe hơi Citroën và tặng cho Mai Ly một trăm ngàn đồng. Nhận được số tiền khá lớn, Mai Ly mừng quá vội đem bỏ vào ngân hàng tiết kiệm "Con-Gà-Ấp-Trúng-Vàng", nằm cạnh nhà ga gần chợ Sài-gòn. Còn lại mấy người "khách" như: Richard W., phóng viên của tờ báo T. & L.. Frank S. người Úc lai Tây, chàng thuộc loại đại-thương-gia. Frank thường xuyên bay qua bay lại Hồng-Kông và Sài-Gòn. Những người đó thường gặp Mai Ly một hai lần trong tháng. Vì tình yêu với Denny, nên một thời gian ngắn sau đó, Mai Ly vắng đứt họ. Nàng để dành tâm hồn lẫn thể xác trọn vẹn cho Denny...

Từ đó, Mai Ly về ở nhà Denny, số... đường Kỳ Đồng. Nàng bắt đầu đi học lại Anh văn "Englisch for to Day" quyển III, trường Diên-Hồng. Tình yêu của tuổi trẻ tràn đầy nhựa sống. Denny đi tìm việc làm ở trong mấy hãng dân sự Mỹ, vì chàng muốn ở lại Việt Nam sau khi hết hạn động viên.

*

Đầu tháng ba, vô mùa hè, trời bắt đầu nắng gắt, Denny bảo Mai Ly :

- Em ơi ! Đi với anh qua Chi Lăng, vì anh có hẹn vấn đề làm việc.
- Bây giờ hà anh ?
- Ồ, ngay bây giờ.
- Thôi, để chút xíu rồi đi. Giờ này, trời trưa đúng bóng nắng nóng quá hà !
- Anh cần phải đi, mà anh muốn em đi với anh.
- Chút nữa rồi đi.
- Không. Phải đi liền. Nếu em không đi với anh, thì anh sẽ trở về Mỹ đó.

Mai Ly vẫn cái tánh gan và ngạo mạn. Nàng lớn tiếng hỏi Denny :

- Cái gì, anh nói lại em nghe coi ?
- Nếu em không đi liền, thì anh về Mỹ.

Mai Ly nghe Denny lập lại thế, nàng trả lời cái giọng mất dạy. Mà sự thật có ai dạy dỗ hay giáo dục gì em bao giờ đâu, nên em buông những lời nông nổi :

- Ồ, anh về Mỹ thì về. Bộ anh ở đây em sống, còn anh đi em chết sao ? Thôi, anh đừng có hăm dọa.

Nói xong, Mai Ly đến salon lấy gói thuốc Salem rút một điếu ra đốt và hít một hơi dài, phì khói, trên gương mặt rất tự đắc. Denny đi vào bếp mở tủ lạnh lấy một hộp bia ra bàn ăn ngồi uống. Gương mặt Denny có vẻ suy nghĩ. Không khí căng thẳng. Denny uống hết hộp bia, chàng đứng lên nói :

- Bây giờ em chưa là vợ của anh mà em như thế này. Nếu một ngày nào em là vợ rồi, chắc em còn ngang tàn đến bực nào. Vậy thì anh trở về Mỹ !
- Tùy anh !

Mai Ly nghĩ Denny chỉ nói vậy thôi. Bởi vì giấy tờ đã điền xong. Chỉ chờ ngày ra tòa Đại-Sứ là ký giấy hôn thú. Còn việc cãi lộn xảy ra hằng ngày, cuối cùng cũng huê thôi.

Đêm ấy Denny uống bia hơi nhiều, và ngồi suy nghĩ :

- Mình yêu Mai Ly lắm, nhưng ở lại đây mà không có việc làm thì sẽ khổ, hơn nữa sẽ lỡ vỡ sự học. Thôi, mình phải dứt khoát là trở về Mỹ để tiếp tục sự học. Nghĩ xong, Denny vào phòng lấy tất cả giấy tờ xé nát và bỏ vào giỏ rác. Ăn cơm tối xong, Mai Ly vô phòng để sửa soạn đi tắm. Bất chợt nàng nhìn vào giỏ rác thấy giấy tờ đã bị xé nát, nàng chết lịm người, tự than :

- Thôi rồi ! Denny trở về Mỹ thật rồi ! Không còn cách gì đủ thì giờ xin lại giấy tờ cho kịp. Hết rồi ! Hết rồi !

Lúc ấy Mai Ly chỉ còn có khóc lỵ tan. Nàng liền nghĩ đến tự tử. Ra khỏi phòng đến bàn viết một liste thật là dài để sáng mai Denny đi chợ Mỹ "P.X."

Sáng hôm sau, Denny thức dậy sớm, ăn điểm tâm xong, chàng đi xuống tầng dưới mượn chiếc xe Jeep của người bạn làm chung. Chàng đi chợ...

Mai Ly biết Denny đã đi rồi, liền tức mèn dậy, em chẳng cần súc miệng, rửa mặt gì cả mà mở tủ lấy hai típ Optalidon uống hết. Uống xong, sợ không đủ đô chết. Em trút thêm một mớ thuốc khác ở trong tủ uống luôn, rồi khóa cửa phòng chặt lại. Em nghĩ, nếu Denny mua đầy đủ hết cái "liste" dài lòng thông thì phải mất hai ba tiếng đồng hồ, thì em đã chết rồi. Nhưng Mai Ly chưa tới số ! Denny vào chợ, chàng thấy có bán TV, liền ẵm cái TV. về liền.

Khi Denny trở về nhà, chàng nghĩ Mai Ly còn ngủ, nên ngồi chờ cả tiếng đồng hồ mà chẳng thấy Mai Ly dậy. Denny tới phòng mở cửa thì phòng khóa chặt, chàng gõ cửa vẫn im lặng. Denny hoảng hốt bèn chạy xuống chú gác-gian mượn cây xà-beng, rồi hồi hả chạy trở lên cạy cửa. Cạy cửa ra thấy Mai Ly đã bất tỉnh, chàng hoảng hồn bồng xuống xe và chở Mai Ly vô nhà thương Sài-gòn rửa ruột.

Mai Ly thoát chết !

Sau hai tuần lễ, Mai Ly phục hồi sức khỏe, không còn hy vọng gì nữa. Son phắn, áo quần dần thân trở lại ‘Sàigòn-Sàigòn-bar’. Bây giờ, Mai Ly làm chiêu-đãi-viên ban đêm. Dù vậy, nàng vẫn còn chung sống với Denny. Và hằng đêm Denny đến rước em sau giờ làm việc.

Mai Ly buồn quá đến nỗi xanh xao tiêu tụy. Càng ngày em thấy trong người khác lạ, ăn uống không được. Em đi khám bác sĩ. Bác sĩ nói em đã cần thai. Nửa mừng, nửa lo. Mừng vì có con với người yêu. Lo vì sợ con không có cha, mà chính là nàng gây ra. Nhưng cuối cùng Mai Ly Phó mặc cho định mệnh, em chẳng cần, miễn sao có con để kỷ niệm tình yêu. Thật là ngu ngơ khờ dại của tuổi trẻ ! Mai Ly báo tin với Denny là em có thai. Denny không tin. Hai người vẫn sống chung với nhau cho tới ngày 31 tháng 5 năm 1967, Denny trở về Mỹ để đi học tiếp ngành kiến trúc. Còn Mai Ly thì vẫn tiếp tục đi làm ráng để dành tiền sanh nở và nuôi mẹ, nàng chẳng tha thiết gì hơn nữa cả.

Chương 6

Denny đã đi rồi. Mai Ly dọn trở về nhà đường Nguyễn Công Trứ. Em nằm quần quai mấy ngày-đêm như một xác chết. Qua mấy ngày sau, em trở lại làm.

"Sàigòn-Sàigòn bar " quang cảnh tung bừng rộn rịp, có khoảng ba chục cô chiêu đãi viên. Toàn là khách Tây và Mỹ. Mai Ly ngồi áo nã tâm tư chẳng buồn tiếp khách. Rồi nghe giọng bà chủ gọi :

- Cô Mai Ly ! Có khách kia !

Mai Ly đứng dậy tiến về phía người khách đang đứng ở comptoire. Ông trạc tuổi ba mươi, tướng mạo khôi ngô, tư cách lịch sự. Mai Ly mở lời :

- Hé-lô !

- Bon soire !

Mai Ly hơi ngạc nhiên, nhủ :

- Khửn này là người Pháp, hèn chi không ai tiếp hấn. Vì Mai Ly biết bập bẹ chút đỉnh tiếng Pháp. Nàng nói vài ba câu, rồi hỏi ông khách :

- Xin lỗi anh ! Anh nói tiếng Anh được không ?

- Vâng ! Tôi biết chút chút !

- Anh tên gì ?

- Tôi tên Jean-Jacques (JJ).

- Ồ há ! Jean-Jacques, gọi tắt là J.J. phải không ?

- Oui ! Yes ! yes ! Còn cô tên gì ?

- Tôi tên Mai Ly.

- Hân hạnh được biết cô.

Hai người bắt tay chào một cách thân mật. Mai Ly hỏi uống liền sau đó :

- Tôi được uống với anh không ?

- Được. Mời cô.

- Cám ơn anh ! Nhưng tôi được uống thứ nào ? Sàigòn-Tea hay Whisky-Coke ?

- Sài-gòn-Tea. Vì tôi không có đủ tiền mời cô Whisky-Coke đâu.

- Mời anh xuống salon ngồi.

- Không thể được. Vì tôi phải đi liền.

- Thì cứ xuống salon ngồi, chừng nào anh muốn đi cũng được.

J.J. nhìn qua nhìn lại, rồi nói :

- Ngồi salon mắc lắm !

- Vậy anh cho tôi thêm một ly nữa được không ?

- Được. Một ly nữa thôi nhé !

Jean-Jacques mau mau trả tiền, và chào ra về.

Mỗi đêm Mai Ly đi làm. Nàng ráng "tán khách" cho uống Whisky-Coke hoặc nước trà để chia tiền. Trong lòng rối rắm như tơ vò, bởi lo cái bụng càng ngày càng to.

Qua một tuần lễ, Jean-Jacques trở lại. Kỳ này chàng ta đến để gặp ông chủ. Các cô cũng đến tiếp, nhưng chàng lại hỏi :

- Xin lỗi, có cô Mai Ly làm đêm nay không ?

- Có. Nhưng nó đang bận tiếp khách ở bên trong. Lờn của Kim.

- Được. Tôi sẽ đợi cô ấy.

Kim vào trong nói :

- Ê, Mai Ly ! Có thằng Tây đợi mày ở ngoài comptoire kia.

- Ồ, mày nói với hấn là tao sẽ ra liền.

Mai Ly ra chào J.J. thì có một ly nước trà để sẵn. Nàng đựng ly với J.J., rồi hớp một hớp, nói :

- Xin lỗi anh ! Em bận chút xíu. Em sẽ trở lại liền.

Bên ngoài mấy cô xì xào, nhứt là Kim và Liên, Liên nói :

- Thằng Tây này khoái con bầu rồi. Coi chừng nó sẽ ẵm con của Mai Ly đó Kim à !

Kim trả lời :

- Làm sao mà biết được mầy ơi !

Phía bên trong, bàn của Mai Ly, khách tính tiền và họ ra về. Mai Ly trở lại với J.J. Nàng cứ gọi nước trà liền liền.

Jean-Jacques thấy vậy liền hỏi :

- Đêm nay tôi có thể đưa cô về được không ?

Mai Ly ngạc nhiên, hỏi :

- Đưa tôi về ? Mà về đâu ?

- Sẵn tôi có xe, tôi đưa cô về nhà cô, rồi tôi về.

- Ồ ! Vậy thì anh đợi tôi.

- Đến mấy giờ ?

- Mười một giờ rưỡi.

- Được. Tôi sẽ đợi cô.

Từ đó gần như mỗi đêm Jean-Jacques đến rước Mai Ly về nhà nàng, rồi sau đó chàng về nhà chàng. Làm ông xe-ôm thất nghiệp!

Vài tuần sau Jean-Jacques mời Mai Ly đi ăn cơm và đi xem xi-nê. Cứ như thế kéo dài mấy tuần. Mai Ly cảm thấy anh chàng Tây này lịch sự, lễ độ mà không đòi hỏi gì cả. Rồi một đêm sau khi ăn cơm xong, Mai Ly bạo dạn hỏi :

- Đêm nay, em có thể đến viếng nhà anh được không ?

Jean-Jacques tươi cười đáp :

- Được. Rất hân hạnh.

(...)

Một đêm hoa bướm giao tình. Rồi sáng hôm sau Jean-Jacques đưa Mai Ly về nhà sớm. Nàng nghĩ :

- Tiền thì không có, tình cũng chưa được, chưa nồng. Nếu mà hấn biết mình đang có thai với Mỹ. Hấn sẽ chạy xa năm cây số ngàn.

Mấy lần, Jean-Jacques đến tìm Mai Ly, mà lần nào nàng cũng trốn. Bà chủ thấy vậy, bảo :

- Cô Mai Ly à ! Ổ ác vừa vừa chớ. Ông ấy là người quen biết chồng tôi. Hơn nữa, ông đang hoang lắm. Cô đi ra tiếp người ta đi.

Mai Ly chần chờ, nói :

- Tại ông chưa biết em có bầu. Nếu nay mai ông biết thì ông sẽ chạy xa đó chị ơi !

- Chừng nào tới đó sẽ hay. Còn bây giờ thì cô cứ tiếp ông đi.

Mai Ly miễn cưỡng ra tiếp. Dù sao đi nữa, giữa nàng và J.J. đã qua một đêm ân ái. Nàng liền nghĩ đến việc xin tiền. Đến ngồi bên cạnh J.J. mà lòng Mai Ly muốn mở lời hỏi, nhưng nàng cứ ngập ngừng, rốt cuộc nàng cũng phải hỏi :

- Anh Jean-Jacques ! Em có đặt mấy cái áo mà em không tiền lấy. Anh có thể giúp em được không ?

J.J. nhìn Mai Ly :

- Cỡ bao nhiêu ?

Vì Mai Ly nói dóc nên không biết là bao nhiêu. Nàng cười cười rồi nói :

- Cỡ mười lăm ngàn đồng.

- Được. Nhưng anh không có bây giờ.

Mai Ly nghĩ :

- Khửa này định bày trò gì đây ? Khi móc, nói được mà không có. Vậy mình phải hỏi đại chừng nào. Mai Ly làm bộ sửa cổ áo của J.J. và hỏi :

- Anh Jean-Jacques à ! Bây giờ anh không có. Vậy chừng nào anh mới giúp em được ?

- Trưa mai. Mai em đến nhà anh ăn cơm. Và sẵn đó, anh sẽ đưa tiền cho em luôn.

- Mai em đến ! Nhưng chút nữa anh có đưa em về được không ?

- Được chớ ! Em ngưng gọi nước trà, vì anh thấy hơi nhiều rồi. Nếu có khách em cứ đi tiếp khách. Anh ngồi đây đợi em.

Mai Ly bị chạm tự ái và hơi bực, nói :

- Anh không cho em ngồi với anh à ?

- Không phải vậy đâu. Vì còn hơn một tiếng đồng hồ em mới hết giờ.

- Vậy anh trả tiền nước, rồi anh về đi. Trưa mai em sẽ đến nhà anh.

- Bộ em giận anh hả ?

- Không. Em đâu có giận. Vì em thấy anh phải đợi lâu. Có anh ngồi đây làm sao em làm việc được ?

- Anh hiểu rồi. Thôi để anh đi một vòng, tới giờ anh trở lại để rước em.

- Anh đi đâu ? à, hay là anh đi về nhà, rồi chút nữa anh trở lại.

Ý nghĩ của Mai Ly lại khác, vì nàng sợ J.J. đi một vòng, rồi ghé vào mấy Snack-bar khác, chàng gặp cô nào hấp-nhân là nàng sẽ mất J.J. Nên trong đầu nàng nghĩ, hỏi J.J. :

- Anh à ! Đêm nay anh trả khá nhiều ly nước trà rồi, vậy anh còn đủ tiền trả thêm năm ly nữa thì em sẽ được về sớm, vì em thấy trong người em hơi mệt.

- Thế à ! Sao nãy giờ em không nói ? Anh nghĩ phải đúng giờ em mới được về. Vậy kêu bồi bàn lại lấy tiền năm ly nữa đi. Anh còn đủ bấy nhiêu thôi.

Jean-Jacques và Mai Ly vừa ra khỏi "Sàigòn-Sàigòn-bar". Mấy cô còn ở lại với bà chủ, họ bàn tán với nhau :

- Khửa Tây này chịu con bầu dữ à ! Tưởng khửa "kẹo" lắm chứ !

Bà chủ vọt miệng, nói :

- Hứ ! Các cô chưa rành đàn ông. Một khi mà họ "chịu đèn" rồi thì bao nhiêu họ cũng chi hết.

Các cô cười, Liên vọt miệng :

- Con Mai Ly, nó rù rì cũng hay chứ. Nhưng vài tháng nữa cái bụng của nó sinh lên thì khửa Tây đó sẽ cho nó số-de.

Bà chủ đề ý, thấy mấy cô a tòng với Kim và Liên bài xích cái bụng bầu của Mai Ly, bà nói :

- Thôi, các cô ơi ! Nên tội nghiệp cô Mai Ly, vì đồng nghề nghiệp với nhau, biết đâu sau này các cô không tránh được cảnh của Mai Ly. Nếu không khéo sẽ bước trùng dấu chân đây. Thôi, sửa soạn đóng cửa đã tới giờ rồi.

*

Mai Ly được Jean-Jacques trả tiền nước và đưa nạng về sớm. Về đến căn phòng, nạng thay đồ xong leo lên giường nằm suy nghĩ : - Chắc chắn là J.J. ưa thích mình lắm rồi, cũng có thể hẳn đang si tình. Trưa mai mình đến nhà hắn, vì hắn hứa sẽ cho tiền. Mình phải đến coi có thật không. Chắc hẳn không gạt mình đâu. Mai Ly cứ nằm thao thức, mà lòng nạng lại nhớ đến Denny, tự nhủ : - Mình có chữa hoang là do lỗi ở nơi mình. Bởi vì mình quá gần bướng, nên phải gánh chịu. Biết đâu bây giờ mình được may mắn ?

*

Buổi sáng, ngày 30 tháng 6 năm 1967. Mặt trời lên cao, ánh nắng xuyên qua kẽ màn. Dưới đường những tiếng còi xe và tiếng người cười nói nghe thật là ồn ào, náo nhiệt. Mai Ly thức dậy kéo màn và ra mở cửa cho Năm vào làm phòng, Năm hỏi :

- Hôm nay chị ăn gì, chị Mai Ly ?

- Thôi Năm à ! Em vất cho chị hai trái cam sành đủ rồi.

- Em thấy chị mệt mỏi lắm đó. Chị nên ăn chút gì đi, chớ trưa chị không ăn nhịn đói không tốt cho em bé trong bụng đây.

- Chút nữa chị đi ăn cơm khách. Ờ, lát nữa dọn phòng xong em xuống chợ Cầu-Ông-Lãnh mua dùm chị một quả dừa xiêm nha !

- Dạ. Mà có mua cam sành thêm không vậy chị ?

- Thôi, khỏi. Cam dạo này hết mùa rồi, mắc mà ít nước. Có bầu uống nước dừa xiêm tốt hơn.

- Trưa nay, chị mặc đồ gì ? Để em soạn ra, em ủi luôn.

- Mặc đồ gì bây giờ cà ? Áo dài thì chật hết rồi. Ờ, em soạn cái jupe và áo sơ-mi ca-rô ủi dùm chị.

- Dạ. Em bé trong bụng được mấy tháng rồi chị ?

- Hơn ba tháng rồi ! Quần áo của chị bắt đầu mặc hết được. Chị phải may áo bầu đó. Mà dạo này chị kẹt tiền. Vì chị vừa vét hết để cất nhà cho bà. Bây giờ phải lo đủ mọi bề, chị chán quá Năm ơi !

Mai Ly nói chuyện với Năm, loay hoay nạng đã trang điểm xong. Mai Ly đi thay bộ đồ đầm kín đáo, trông như con gái nhà lành. Nạng đánh phấn thoa son rất nhạt. Mái tóc thề buông xỏa khỏi lưng. Nạng xuống đường đón xích-lô-đạp qua nhà Jean-Jacques.

Từ đường Nguyễn Công Trứ - Khu Dân Sinh đến bến Vân Đồn chừng vài cây số. Mai Ly vào nhà nhận chuông. Bà bếp ra mở cửa, hỏi :

- Xin lỗi. Cô có phải là cô Mai Ly không ?

- Dạ, phải. Cháu có...

- Dạ, dạ mời cô vào. Ông chủ có dặn tôi. Nếu cô đến sớm thì đợi ông một chút.

Mai Ly bước vào đứng khép nép và nhìn chung quanh. Bà bếp nói :

- Mời cô ngồi. Cô uống gì trước không ?

- Dạ, cảm ơn dì, cháu đợi ông ấy về.

Mai Ly đang nhìn chung quanh, nơi đây nạng đã đến một đêm nọ. Nhưng ban đêm, sáng dậy là Jean-Jacques đưa Mai Ly về nên không để ý gì nhiều. Nạng đang thờ thần, J.J. mở cửa vào :

- Ô ! Xin lỗi em, anh về hơi trễ, em đến lâu chưa ?

Mai Ly nở nụ cười xinh xắn, nói :

- Không. Em mới đến năm phút thôi.

J.J. hôn Mai Ly, nói :

- Cho anh đi rửa tay nhé !

- Dạ, anh cứ tự nhiên.

J.J. rửa tay xong, trở ra gọi bà bếp dọn cơm và nói với Mai Ly :

- Em đến bàn ăn với anh.

J.J. nắm tay Mai Ly đưa nạng ngồi ghế rồi chàng sang bên kia ngồi đối diện. J.J. nhìn ngắm Mai Ly với cặp mắt rất hài lòng, chàng tiếp lời :

- Hôm nay em diện đẹp quá. Nếu mà không có hẹn, anh sẽ nhìn không ra em đâu.

- Sao vậy ? Bộ em khác hơn mọi hôm hả anh ?

- Hoàn toàn khác, em dùng cơm đi, em uống chút rượu đỏ nha !

- Dạ, cảm ơn anh. Em uống nước cam được rồi.

- Rượu này từ bên Pháp gởi qua đó.

- Dạ, em biết, nhưng em đang cử rượu.

- Sao cử rượu ? Em bệnh à !

- Dạ, không. Tại em không thích uống hôm nay.

Dùng cơm xong, J.J. đưa Mai Ly qua salon, cử chỉ chàng rất đàng hoàng. Mai Ly nghĩ rằng, sau bữa cơm chắc chàng bảo nạng vào phòng. Nhưng không phải thế. J.J. hỏi nạng :

- Xách tay em đâu ?

- Dạ, đằng kia kìa.

J.J. đứng dậy lấy cái xách tay đưa cho Mai Ly và bảo :

- Em mở xách tay ra đi.

Mai Ly nghe lời. J.J. móc trong túi quần ra một phong bì bỏ vào xách tay của Mai Ly, và nói :

- Quà của em như lời anh hứa đó. Thôi, sắp tới giờ anh đi làm. Anh đưa em về nhà nha !

Mai Ly về nhà lật đật mở bao thư ra đếm tiền. Đứng mười lăm ngàn đồng. Lòng mừng, và nói thầm : - Số tiền này tuy không lớn lắm, nhưng lúc này mình phải gom góp để dành, nào là tiền nhà, tiền cho mẹ, tiền người làm. Căn nhà cất xong cho mẹ mà chưa có đủ tiền vô điện và nước cũng tội nghiệp mẹ mình quá, mình cũng hơi buồn. Nay J.J. cho mình tiền, rồi đây mai một chàng biết mình có bầu, chàng sẽ đối xử ra sao ? Chắc mình phải trốn hẩn rồi !

Được số tiền trên, Mai Ly thấy J.J. trở lại bar, nàng lại trốn nữa. Đến mấy tuần lễ bà chủ thấy khó chịu, bèn dẫn J.J. bà chỉ chỗ :

- Ông vào đây, cổ ở dưới comptoire nè.

Bắt buộc mai Ly phải ra mặt, nàng tức bà chủ, và sợ J.J. đòi tiền lại. Nàng muốn khóc lên. Ngồi kế bên J.J. nàng nói giọng buồn :

- Xin lỗi anh. Tại vì em sợ...

- Em sợ gì ? Tại sao em trốn anh ?

- Dạ. Tại em sợ... anh đòi tiền lại và... hơn nữa, em đang có thai... với người Mỹ.

Mai Ly liều mạn nói đại, vì nàng nghĩ trước sau gì J.J. cũng biết. J.J. nghe Mai Ly nói thế. Chàng ôm choàng qua vai nàng và nói một giọng nhẹ nhàng :

- Mai Ly yêu của anh. Anh yêu em lắm, và sẽ yêu cả con em nữa. Anh hứa sẽ lo cho em và cả đứa con trong bụng này luôn.

J.J. lấy tay xoa cái bụng của Mai Ly. Mai Ly nghe những lời J.J. vừa nói, tưởng chừng như nàng đang nằm mơ, rồi nhủ thầm :

- Phải chi những lời nói vừa rồi là của Denny, chắc mình hạnh phúc hơn.

Tình yêu với Denny chưa phai, vì kỷ niệm đang nằm trong bụng. Tim còn rỉ máu. Bỗng nhiên J.J. lại đến và hứa hẹn như thế. Đầu óc Mai Ly như đang quay cuồng trong giấc mơ dịu êm. J.J. là vị cứu tinh cho đời nàng chăng ? J.J. làm Mai Ly rung động bởi lời hứa ấy. Lời hứa của J.J. như xoa dịu cái đau, cái khổ, cái lo lắng, cái sợ sệt vì có chửa hoang. Nàng xúc động ngả đầu vào vai J.J., nước mắt tự động rơi đôi dòng.

Kể từ đêm ấy, Mai Ly không còn đi làm nữa. Nàng đi qua, đi lại nhà J.J. vài lần trong tuần. Thỉnh thoảng có ai cần phòng thì nàng cho mượn vài tiếng đồng hồ hoặc một hai đêm để mót chút tiền nhà. Sau khi Mai Ly nghỉ làm, J.J. cho nàng mười ngàn đồng mỗi tháng. Chỉ vừa đủ đóng tiền nhà và trả tiền cho Năm. Tuy tiền có phần chật hẹp. Nhưng nàng cũng còn chút đỉnh nữ trang bán dần dần để xoay xở.

J.J. lo cho sức khỏe Mai Ly và cái thai. Chàng đưa Mai Ly đi khám bác sĩ ở bệnh viện Grall, thử máu và dưỡng thai rất chu đáo. Nhưng đến khi sanh thì Mai Ly bảo J.J. đưa vào nhà bảo sanh Đức-Chính.

Một bé trai kháu khỉnh ra đời. Mai Ly chưa đặt tên, vì nàng nghĩ J.J. sẽ nhìn nhận và đặt tên. Nhưng đến ngày thứ ba thì nàng thất vọng, tự an ủi :

- Đầu phải con của hẩn mà mình muốn ông nhìn nhận. Thôi thì mình tự đặt cho nó một cái tên :

Nguyễn Hữu Trí.

Sanh : ngày 5 tháng 12 năm 1967.

Tại : Quận III, Sài Gòn - Việt Nam

Mẹ : Nguyễn thị Mai Ly.

Cha : vô danh.

Dù vậy, Mai Ly luôn nhớ ơn của J.J. nuôi dưỡng bao tháng trời. Vì tình sâu nghĩa đậm. Mai Ly vẫn sống như thế với J.J.

Hữu Trí được hơn một tháng thì biến cố xảy ra. Việt-Cộng tổng công kích Tết Mậu Thân 1968. Tất cả Snack-bar đều bị đóng cửa. Lúc bấy giờ tiền bạc eo hẹp, nữ trang của Mai Ly cũng bán sạch hết. Nàng đề nghị với J.J. là cho nàng và con dọn qua ở chung để đỡ đóng tiền nhà. Nhưng J.J. không bằng lòng và nói :

- Bấy giờ chưa được, em ráng đợi một thời gian nữa.

- Tại sao vậy anh ? Nếu không được thì em phải đi làm trở lại.

J.J. nín thinh, chàng không nói lời nào.

Vì cần tiền, Mai Ly phải trở lại "Sài Gòn-Sài Gòn-bar" làm lén. Cửa bar chỉ mở hé cho những khách quen mà thôi.

Sau hơn tám tháng nghỉ làm. Nay Mai Ly trở lại. Nàng gặp lại toàn là khách quen dạo trước. Họ được biết Mai Ly vừa có một đứa con trai lai Mỹ. Họ tặng quà, biếu tiền. Người này năm ngàn, người kia ba ngàn. Khách với khách đồn nhau, họ cho tiền Mai Ly. Gom góp lại trong một tháng mà cả trăm ngàn đồng. Rồi một phần đi làm lén thêm, tiền vô như nước.

Tuy có tiền như vậy, Mai Ly mộng mơ là J.J. sẽ cưới nàng và nhìn nhận con nàng. Rồi một cuối tuần hai người đi ăn cơm tại nhà hàng "Đào-Viên" ở ngoại ô Sài-gòn, với phong cảnh hữu tình, Mai Ly dò hỏi ý của J.J. :

- Anh à ! Có bao giờ anh sẽ cho em làm vợ chính thức của anh không ?

J.J. một chút suy nghĩ rồi nói :

- Mai Ly ! Anh yêu em nhiều lắm, nhưng em đừng bao giờ ước mơ là anh sẽ cưới em. Vì một đời vợ trước đã làm cho anh khổ lắm !

Mai Ly nghe tim mình như vỡ nát, và đau nhói tận đáy lòng. Tự ái nổi dậy. Nàng nghiêng rặng tự nhủ :

- Thật phũ phàng, nói yêu mình mà bảo mình đừng mơ mộng là hắn sẽ cưới. Mình bỏ hắn à ? Không thể được ! Nếu mình bỏ hắn thì mình thành kẻ vong ơn bội nghĩa. Hơn nữa, lòng mình cũng nghe đã yêu hắn rồi. Bây giờ có tiền, nhưng tình yêu thì như chỉ mảnh treo chuông, vì mình mà con mình không cha. Ai làm khổ hắn, giờ đây mình phải trả sao ?

Mai Ly thấy chán ngán tình đời, nàng chẳng biết làm sao đây ? Với J.J., vợ không ra vợ, mà tình thì không ra tình, bỏ bao tháng cũng chẳng phải đúng. Một ý nghĩ đại khờ ngu ngốc lại ùa vào đầu nàng :

- Hay là mình gây để cho có thai với hắn ? Chắc chắn hắn sẽ cưới mình. Bé Trí đã được một tuổi, giờ đây nếu có con thêm, thì mình mong sao là con gái...

*

Cuối năm 1968, lễ Giáng Sinh vừa qua. J.J. đi nghỉ phép và cũng để ăn tết Tây với cha mẹ chàng ở Pháp. Mai Ly thấy trống vắng, liền đi khám bác sĩ và thử thai. Kết quả nàng đã cần thai. Nàng nhờ bác sĩ làm giấy chứng minh bằng chữ Pháp để gởi cấp tốc qua cho J.J.

Mai Ly ngày đêm thao thức đợi chờ. Đến hơn hai tuần lễ mà nàng không thấy J.J. trả lời. Nàng lo sợ và nghĩ : - Không lẽ có thêm đứa con thứ hai không cha nữa sao ? Nước đường cũng chẳng biết gì khác là đi hẹn bác sĩ để phá thai. Đến ngày đi phá thai. Sáng dậy, nàng xuống đường mua bánh mì cho Trí ăn sáng. Nàng đụng đầu chú phát thư, chú hỏi :

- Cô ơi ! Có phải cô là Nguyễn Thị Mai Ly không ?

- Chú biết tôi mà chú còn hỏi đồ nữa !

- Biết cô là biết rồi. Nhưng tôi phải hỏi cho đúng tên họ rõ ràng, vì có điện tín.

- Điện tín hả chú ? Từ đâu vậy ?

- Ở ngoại quốc.

- Chú đưa đây. Nè chú cầm nắm chực uống cà phê.

- Cảm ơn cô nhiều. Chào cô.

- Dạ, này, chú ơi ! Nếu có thư, chú nhớ đem lên phòng cháu dùm nghe chú, đừng có đưa dưới này, rui họ làm biếng đem lên, họ sẽ bỏ vô thùng rác đó chú à !

- Tôi hiểu rồi. Cô khỏi lo. Chào cô.

Mai Ly đi nhanh lên phòng mở ra đọc :

Angers, ngày... tháng... năm 1969

Mai Ly yêu dấu,

Anh có nhận được tin mừng, em ráng dưỡng thai. Ba tuần nữa, anh sẽ trở qua Sài Gòn cưới em...

Hôn em

Jean-Jacques H.

Sau khi Mai Ly nhận được bức điện tín với những lời hứa hẹn của J.J. Nàng mừng quá, liền điện thoại cho bác sĩ hay là nàng sẽ đến để dưỡng thai.

Mấy ngày vui mừng đi đâu nàng cũng cầm cái điện tín khoe với bạn bè là J.J. sẽ cưới nàng. Lúc bấy giờ ai hiểu nổi vui mừng của Mai Ly đây ? Nàng như một cánh hoa vừa chớm nở, sắc vóc xinh tươi, hấp dẫn, biết bao ong bướm là đã bay liệng chung quanh nàng. Người thiếu phụ mới có hai mươi ba tuổi đời mà đã trải đời hơn bảy năm. Tưởng đâu cát-bụi-đời đã phủ lấp thân nàng rồi. Nhưng bây giờ là dịp may để cho nàng phui sạch. Nàng sẽ làm mẹ, làm vợ. Nàng mang trong lòng trọn niềm hy vọng và tương lai cho hai đứa con thân yêu. Tâm hồn nàng êm dịu để chờ đợi ngày J.J. trở lại Sài Gòn làm đám cưới. Ôi ! Ánh mặt trời đang tỏa sáng trong tâm hồn Mai Ly.

J.J. đã trở lại Sài Gòn hơn một tháng. Mà chàng cứ im lìm không nói động gì đến việc cưới hỏi. Làm Mai Ly chờ mòn mỏi. Cái bụng được bốn tháng rồi. J.J. bảo nàng dọn qua nhà chàng ở. Mai Ly làm theo và vẫn còn mang đầy hy vọng. Mãi đến gần ngày sanh, nàng nhắc lại cái điện tín, J.J. bảo :

- Em sanh xong rồi mình sẽ làm đám cưới.

Mai Ly sanh một bé gái. Nàng lại chờ J.J. đặt tên và khai sanh. Nhưng chàng vẫn im lìm không đá động gì đến. Ngày thứ ba người ta đem giấy tờ để khai sanh, họ hỏi :

- Thừa bà, xin bà ký giấy và đặt tên cho cháu.

Mai Ly run băng người lên mà đặt tên con và ký :

Nguyễn Thị Mai Tâm

Sanh : ngày 27 tháng 8 năm 1969

Tại : Quận III, Sài Gòn - Việt Nam

Mẹ : Nguyễn Thị Mai Ly

Cha : Vô danh.

Mai Ly đọc tờ khai sanh của đứa con gái xong, nàng tức giận, cổ họng bị nghẹt, rồi ngất lịm. Khi tỉnh dậy như kẻ mất hồn. Xung quanh nàng có bác sĩ và mấy cô y tá mặc đồ trắng mà nàng tưởng là ma, rồi hét lên khóc nức nở, nàng mang tâm bệnh và mất ngủ.

Năm nhà bảo sanh một tuần, Mai Ly trở về sống trong nhà của J.J. Bỏ phận làm mẹ, làm vợ “hờ”, nàng tự an ủi :
- Thôi thì đến đâu hay đến đó. Nàng hết mực chung tình, chỉ ở nhà chờ J.J. và quây quần với hai con.

Hữu Trí và Mai Tâm bề ngoài có cha, có mẹ. Nhưng trong giấy khai sanh cả hai đều là cha vô-danh. Mai Ly hết sức khổ tâm, vì đâu có còn đường nào để lựa chọn được nữa. Nàng đành chịu ôm trọn nỗi niềm đau trong lòng. Mai Ly nhìn hai con mà nàng khóc thầm trong bóng tối. Nàng tự nhận lỗi của nàng gây ra.

Gió sao, gió thổi ngược chiều !

Để cho thuyền phải gặp nhiều bão giông.

Bao giờ trời tạnh mây trong,

Vàng dương rực sáng, nắng hồng về đây ?

Thời gian trôi nhanh. Hữu Trí và Mai Tâm đã đến tuổi vào trường mẫu giáo. Nhìn trên giấy khai sinh của hai con; có mẹ không cha, lòng Mai Ly càng thấm đau. Bấy giờ nàng suy nghĩ đến bỏ ngủ quên ăn, tự nhủ :

- Mình phải tranh thủ ! Phải tranh thủ ! Mình phải thắng với bất cứ giá nào.

Mai Ly ngậm đắng nuốt cay với nỗi sầu u uất. Một hôm nàng đứng ngay cửa sổ nhìn trời mà trong lòng vừa đau vừa hận, rồi tự trách : Lỗi tại tôi. Lỗi tại tôi ! Vì quá tự tin và tin người. Trời ơi, hỡi trời ! Bất chợt J.J. đến gần hỏi :

- Sao em buồn vậy ?

Mai Ly xoay mình lại miệng cười gượng :

- Em có buồn gì đâu.

- Em à ! Em nên đi chơi với bạn bè một chút đi. Chớ em ở nhà hoài, riết rồi em xem anh như cái bàn cái ghế đó.

Nè, anh cho em thêm một chút tiền đây.

Mai Ly ngạc nhiên, nàng tự hỏi :

- Sao lạ vậy cả ? Từ ngày mình về ở đây, mình bỏ hút thuốc, bỏ uống rượu, ăn mặc kín đáo, mình nghe tất cả lời khuyên dạy của J.J. Sao hôm nay chàng bảo mình đi chơi, mà còn cầm tiền cho mình thêm nữa chứ ? Lạ Thật !

Mai Ly trầm tư suy nghĩ tiếp :

- Vậy là chàng có gì thay đổi rồi. Hay là chàng có mèo-chuột nên lương tâm chàng cắn rứt. Vì chàng thấy mình cứ ở nhà hoài ! Bao nhiêu câu hỏi và nghi ngờ. Mai Ly đều đánh bật ra hết. Nàng nhủ : - Không phải thế, mình tin tưởng chàng, vì chàng thương con lắm và chàng vẫn yêu mình kia mà ! Mai Ly rất tự tin, hơn nữa nàng ý lại nhan sắc còn trẻ đẹp và cộng thêm sự ngoan hiền mấy năm trời với J.J. Nàng lấy tiền, hôn và nói cảm ơn J.J.

Mấy ngày đêm Mai Ly suy nghĩ miên man. Rồi một buổi chiều, nàng soạn mấy quyển sách định lấy ra đọc, có điện thoại reo :

- A-lô ! Ai đó ?

- Tao nè, Mai Ly đó hả ?

- Ồ, mà ai vậy ?

- Tao, Phụng đây. Mày không nhận ra giọng nói của tao sao ?

- Biết rồi, lâu quá tao không có tin tức của mày. Sao vậy, dạo này chồng con ra sao ? Có đẻ đứa nào chưa ?

- Vẫn chưa có. Còn chồng tao thì cũng như thế. Riết rồi chán ngấy nên tao đi chơi dờ lắm. Hôm nào tao kéo mày đi với tao nhé !

- Thôi, Phụng ơi ! Cho tao an phận đi.

- Con khi mồi. An phận hả ? Tao gặp chồng mày đi với đào ở Maxim's.

Mai Ly bị chấn động mạnh, nhưng nàng cố gượng cười và nói :

- Con quí, đừng xạo mày ơi ! Kiểm chuyện để giải tao đi chơi hả ?

- Tao nói thiệt, tin hay không tùy mày.

- Rồi mẹ à ! Con tin, kể cho con nghe đi. Đứa nào. Đằm hay Việt ?

- Đằm lai, tóc dài, mang mắt kiếng trắng, có vẻ trí thức chứ không phải loại của tụi mình đâu. Coi chừng mắt chồng đấy nghe cưng.

- Từ từ chớ em. Sao mày dọa tao dữ vậy Phụng ?

- Tao không có dọa mày đâu. Ừa, cứ ở nhà làm gái lành, làm vợ và mẹ hiền mà trên đầu mồi sừng không hay.

- Vì tao chưa thấy làm sao mà kết tội được. Mày nói thì tao sẽ để ý đề phòng. Ồ, tao thấy J.J. hơi kỳ kỳ.

- Kỳ cái gì, hả nhỏ ?

- Bữa hôm kia hán cầm tiền cho tao và bảo tao đi chơi.

- Lạ con khi mồi ! Ờ, hôm nào tao ra chờ mày đi nhậu nha. Dạo này tao có xe hơi rồi.

- Cha, ngon quá ta. Ờ, để hôm nào mày ra đây nhớ cho tao hay trước để tao xin phép J.J.

- Cái con này, sao mày sợ chồng quá vậy ?

- Thì chồng tao, tao sợ có sao đâu ?

- Thôi nha "Gái Già". Mai mồi hén !

Bỏ điện thoại xuống, Mai Ly nghe trong lòng nổi lên cơn ghen. Và sau đó J.J. đi làm về, nàng hỏi liền :

- Anh đi Maxim's, sao anh không cho em biết ?

- Anh đi... vì có áp-phe.

- Áp-phe hả ? Áp-phe với Đằm lai à ?

- Thì đi chung với mấy người bạn họ dẫn theo vợ của họ.

- Vợ của họ, hay bồ của anh ?

J.J. hơi cúi lên, chàng nói :

- Bỏ rồi sao ?

Mai Ly phùng phịch con ghen, nàng đầm tay vô tường nhám hai ba cái và nói :

- Anh sẽ chờ xem.

Tay Mai Ly bị trầy xước đầm máu, dì Năm bấp chạy lên lấy vải băng lại, bà nói :

- Trời ơi ! Sao cô giận chỉ mà cô làm đau cô vậy ?

- Không có sao đâu dì Năm à ! Tối nay con không có ăn cơm nhà, nhờ dì nói với con Bánh cho tụi nhỏ ăn cơm xong rồi cho đi ngủ sớm nha.

Dặn dò mấy lời, Mai Ly đi vô phòng sửa soạn thay quần áo, nàng mới ra cửa thì J.J. nắm tay nàng lại hỏi :

- Em đi đâu giờ này ?

Mai Ly hất tay J.J. nàng nói :

- Đi chơi chứ đi đâu.

J.J. đành nín thinh để cho Mai Ly đi. Mai Ly ra khỏi nhà và lấy Taxi chạy thẳng qua vũ-trường nhà hàng Maxim's. Vào trong, lên lầu không thấy Phụng. Nàng chạy lại nhà hàng vũ trường Thanh-Long. Mới xuống xe thì nghe tiếng Phụng :

- Ê ! Gái-Già ! Mày đi đâu giờ này ?

- Đi kiếm mày để nhậu chứ đi đâu !

- Xạo mày ! Sao mày biết tao ở đây ?

- Ngửi mùi mày ! Bữa nay tao chơi mút chỉ đó.

- Dám không ?

Phụng quay lại nói cả bàn :

- Đây là Mai Ly bạn của tôi, mà tôi đặt cho nó cái tên đặc biệt là "Gái-Già".

Cả bàn cười rộ lên, có một chàng vọt miệng :

- Già cỡ này chắc làm đàn ông nỏ con mắt hết quá ! Có chồng chưa ?

Phụng trả lời :

- Chưa chồng, mà đã có hai con rồi.

- Hai con mà trông còn ngon quá. Mời cô Mai Ly.

Mai Ly ngồi xuống nâng ly và hỏi Phụng :

- Ê, Phụng ! Sao mày không giới thiệu tên. Ai vậy ? Anh tên gì đó anh ?

- Cô hỏi tôi à ?

- Vâng ! Bạn đấy !

- Tôi tên Cần ! Còn đây là Trung, Trục...

- Hân hạnh được biết các bạn.

Phụng nói với Mai Ly :

- Ê, nhỏ ! Mấy anh này lớn hơn tụi mình. Mày gọi bằng anh, chứ gọi bạn, bạn hoài kỳ quá mày ơi !

- Thế à ! Ồ, anh thì anh. Coi chừng anh Cần nhỏ hơn tao đó Phụng ơi ! Cho biết mấy tuổi được không anh... anh Cần.

- Được chứ ! Hai mươi tám cái "xuân non".

- Rồi ! Mai Ly chịu làm em của anh.

- Còn Mai Ly mấy cái xuân, sao không nói ?

- Một phần tư thế kỷ, tức là hai mươi lăm cái "xuân già". Thôi nâng ly lên chứ...

Phụng hỏi :

- Đêm nay mày được phép đi chơi đến mấy giờ vậy Mai Ly ?

- Xả láng, sáng về cũng chẳng hề gì.

- Chịu chơi há ! Lâu quá mày mới sút chuồng đấy !

- Đừng chọc quê tao nhé Phụng !

Trung và Trục cứ ngồi nhậu mà không nói gì cả. Cần quay sang nói với Phụng :

- Mai Ly có vẻ chịu chơi như Phụng.

Phụng nâng ly nốc một hơi cạn và ôm choàng vai Mai Ly :

- Mấy năm qua mày tu, đêm nay ra đời. Nhớ chơi cho đã nghe mày !

- Lễ đương nhiên. Tao thí mận mặc cho đời tới đâu thì tới.

Trên bàn ai cũng ngà ngà say. Tiếng cười nói rộn rã. Không ai để ý đến tiếng nhạc lời ca. Đèn bốt lò mờ mang lại cảnh vũ trường của bướm hoa lơ lả.

Mai Ly cũng ngà ngà say nhưng nàng còn tỉnh, tự nhủ : - Mấy năm trước đây mình đã ở trong cảnh này. Chán ngán quá nên ôm mộng làm vợ hiền. Ngày nay sự mơ mộng ấy đã tan tành theo mây khói. Mình sẽ thành con ngựa hoang trở về rừng cũ chăng ? Chén qua, ly lại nói cười mà đã hơn mười một giờ rồi. Mai Ly đứng lên ngoắt cậu chạy bàn :

- Xin tính tiền hết bàn này dùm đi em.

Phụng vọt miệng :

- Ê, bậy hoài nhỏ ! Đêm nay tao và mấy anh mời, mày đừng làm vậy kỳ lắm.

- Vậy thì xin hôm khác đáp lại nha.

- Mày về hả Mai Ly ?

- Ờ, đã khuya quá rồi, sắp hết giờ giới nghiêm.

Cần quay sang nói :

- Đầu có sao Mai Ly. Tụi này sẽ đưa Mai Ly về.

- Vậy thì tốt. Nhưng đừng quá trễ. Rủi mà gặp Cảnh-sát khó thì mắc công lắm đó.

Phượng cười khà khà :

- Coi vậy mà sợ há !

Mai Ly cười gượng nói :

- Sợ chứ mày. Vì tao còn hai đứa nhỏ nữa mày ơi !

Phượng và Cần móc tiền ra trả rồi đồng đứng lên, Cần nói :

- Tụi mình phải đưa Mai Ly về. Ê, Trung, Trục ! Tụi bây dậy đi về. Uống mới có bấy nhiêu đó mà say mềm, ngủ gà ngủ gật.

Tất cả đều đứng lên ra xe của Phượng. Chiếc xe hơi hiệu Peugeot 304 màu trắng còn mới toanh. Phượng lái, Mai Ly ngồi đằng trước. Cần, Trung, Trục ngồi phía sau. Xe ngừng lại trước nhà Mai Ly, nàng xuống xe và tổng chào.

Mai Ly mở cửa vô nhà, nàng ngồi ở salon hút vài hơi thuốc lá, tiến đến tủ rượu rót một ly Whisky ực ực. Nàng trở lại salon ngồi hút thuốc tiếp. Đầu óc đang quay cuồng, nàng gục đầu suy nghĩ nhớ lại cuộc đời tăm bé của nàng. Nước mắt ràn rụa chảy và thả hồn nhớ về thuở ấu thơ...

... Mai Ly mới có sáu, bảy tuổi vừa vào học lớp mẫu giáo. Em ôm cặp-táp bên bằng dây bàng, bên trong chỉ có tấm bảng đen và quyển sách vẫn xuôi với mấy cục phấn trắng. Vừa tan học em đi bộ về nhà. Đang hồn nhiên vừa đi vừa đá mấy cọng rom rạ trên đường mòn. Bỗng có tiếng của Hiệp, đứa bạn học chung lớp và chung xóm :

- Ê, Mai Ly ! Mày biết gì không ?

- Cái gì vậy Hiệp ?

- Mày có ba ghê.

- Ba ghê !

- Còn gì nữa, làm bộ hoài.

- Đừng chọc tao à !

- Xì. Chọc mày đó dám làm gì tao ? Đám cưới của má mày... Ê, liu liu... Có ba ghê...

Mai Ly nghe Hiệp chọc ghẹo, em rất giận muốn đánh lộn rồi. Vì tánh em dọc ngang gan lì - hay đánh lộn với con trai. Nhưng tới nhà, em vào nhìn thấy có hoa, trái, nước ngọt, với bìa để sắp hàng hàng. Chợt nhớ tới những lời của thằng Hiệp trêu chọc. Em nói một mình : - Đúng rồi ! Mai Ly quăng cặp-táp xuống đất và gọi :

- Má ơi, má !

Tiếng của Hà, người anh cả của Mai Ly từ phía nhà sau hỏi vọng lên :

- Cái gì mà mày la ó vậy ?

- Anh Hai, bộ đám cưới của má hả ?

- Im ! Còn con nít đừng có hỏi lộn xộn.

Mai Ly ra đằng sau, dậm chân, nín áo Hà, hỏi tiếp :

- Má đâu rồi ? Đám cưới của má phải hông ? Phải thằng cha Hai Hoài cưới má hông ? Em ghét nó lắm. Em không chịu đâu. Má ơi ! Má ! Hồng biết đâu. Em đi ra ngoài mà mệt với ba cho mà coi.

Bất chợt, Hà tắt vô mặt Mai Ly một cái, rồi đưa hai tay xóc em lên đem ra đằng sau bếp nhét khăn vô miệng và trói lại như con heo.

Nỗi căm hận của đứa bé vừa lên sáu, bảy tuổi. Mai Ly thù hết tất cả và trở thành một đứa bé cứng đầu bất trị. Lúc nào em cũng muốn chết đi cho rồi. Mấy lần em buông tay cho té xuống sông. Từ trên cây me sau nhà, em leo lên và thả mình bay xuống như diều, hoặc bị đòn thì liều mạng. Và em cũng thường bỏ nhà đi ra ngồi bên má cha. Kêu gào khóc la và gọi cha về dẫn em đi theo...

... Cánh cửa phòng mở ra, J.J. đến gần Mai Ly đập vào vai và nói :

- Em về mà sao không vô phòng ngủ, ngồi đây ngủ gục vậy ?

Mai Ly hoàn hồn trở lại, nhìn J.J. như quỷ hiện hình, giọng nói nhừa nhựa :

- Ai đó ? Anh đó hả ?

J.J. lắc đầu, nói :

- Em say quá rồi.

- Em say à !

Mai Ly cười ha hả, nói tiếp :

- Say mà em biết là anh. Vậy, em say cái gì ?

- Thôi, đi vào phòng thay quần áo ngủ.

- Ngủ à ! Ngủ hoài ngủ cả mấy năm rồi. Bây giờ anh bắt em đi ngủ nữa sao ? Thôi anh ơi ! Anh đi ngủ đi, để cho em yên ở nơi đây.

J.J. có vẻ giận, chàng gần giọng nói lớn :

- Anh bảo em vô phòng ngủ.

Mai Ly ngẩng mặt nhìn J.J. và lấy tay khoác khoác :

- Ha ! Đây là lệnh của anh đấy à ?

- Đúng, anh ra lệnh em đó.

- Lệnh của anh đã hết uy rồi.

J.J. nóng lên, bảo :

- Mai Ly ! Anh bắt em phải vô phòng ngủ.

Mai Ly hất mặt lên :

- Nếu không, anh sẽ làm gì em ?

- Anh không làm gì em, nhưng anh muốn em vô ngủ.

- Không. Không. Em muốn ngồi đây một mình, em muốn yên.

J.J. ôm đầu, chàng nói :

- Trời ơi ! Sao Mai Ly như thế này ?

Mai Ly nghe khoái chí và trong lòng nghe đã tự ái. Nàng ngẩng cổ lên :

- Tự anh biết. Tự anh hiểu. Và bây giờ xin anh cho tôi yên được không ?

- Được, được. Tùy em.

J.J. bỏ vô phòng. Còn lại một mình Mai Ly, nàng gục đầu khóc một hồi rồi vùi đầu trong giấc ngủ vừa say vừa mệt.

Ngày tháng trôi qua, Mai Ly cứ tái diễn; đi nhậu, đi nhảy đầm. Rồi một hôm nàng thấy vô lý quá. Nàng mạnh dạn hỏi J.J. :

- Anh à ! Em muốn anh phải cưới em và đồng thời nhìn nhận hai đứa nhỏ luôn. Anh nghĩ sao ? Nếu anh không muốn thì xin giả biệt nhau vĩnh viễn.

J.J. thừa hiểu tâm tánh của Mai Ly. Chàng chăm chú nhìn nàng và nói :

- Cưới em và nhìn nhận Mai Tâm. Còn Hữu Trí thì em cho anh đợi đến khi nó được mười hai tuổi...

Mai Ly vừa nghe J.J. nói. Nàng tức tốc đứng dậy :

- Cưới em và nhìn cả hai đứa nhỏ. Bằng lòng hay không tùy anh.

J.J. cảm thấy Mai Ly quá cương quyết, chàng hạ giọng nói :

- Anh xin em cho anh điều kiện như anh đã nói với em.

- Được. Em cũng xin anh cho em vài ngày suy nghĩ.

- Tùy em.

J.J. tưởng Mai Ly đồng ý điều kiện của chàng đưa ra. Nhưng không phải như chàng nghĩ. Mai Ly đi đêm nhiều hơn nữa. Nàng thường nhủ thầm :

- Nhận thì nhận cả ba, chứ hấn cưới mình và nhìn nhận chỉ có Mai Tâm. Còn Hữu Trí rồi đây sẽ ra sao ?

Ôi ! Thật nhiều câu hỏi trong đầu nàng. Mai Ly tổn biết bao là nước mắt, khi nghĩ đến hai con, và nàng cũng thường tự trách mình :

- Lỗi tại tôi ! Lỗi tại tôi ! Cuối cùng nàng buông thả cho số mệnh trôi tới đâu hay tới đó. Mai Ly vẫn đi chơi, đi nhậu, đi nhảy đầm bừa bãi. Vì nàng cố ý đi tìm một người đàn ông nào có thể nhìn nhận hai con của nàng. Mỗi lần sực nhớ trong khai sanh hai con đề: “cha vô danh”, tâm hồn Mai Ly muốn điên lên, và nước mắt cứ chảy dài.

*

Trái đất tròn và lớn rộng nhưng xoay vòng. Một ngày đẹp trời Mai Ly gặp lại người khách cũ. Người khách đã từng cho nàng uống nước trà năm xưa, ông chưa hề đụng chạm tới thân thể nàng.

Trưa Chủ Nhật tại “Club-Nautique” (Cầu Kinh). Trời nắng chang chang, Mai Ly mặc bộ bikini màu đỏ hai mảnh vải nhỏ đưa cả thân hình màu da ngăm ngăm bóng láng trông rất hấp dẫn, mái tóc đen huyền dài óng ả buông thả che hết cả lưng. Nàng đang đùa giỡn với hai con bên hồ nhỏ dành riêng cho con nít phía bên trong. Một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi đang đứng nhìn Mai Ly tự nãy giờ, ông ngập ngừng rồi hỏi :

- Xin lỗi ! Có phải cô tên là Mai Ly không ?

Mai Ly ngạc nhiên xoay mình nhìn cười mỉm chỉ :

- Đúng. Còn anh, hình như tôi đã gặp anh ở đâu ?

- Tôi là Ray S. đây.

- Tôi không còn nhớ tên anh, và cũng không nhớ tôi đã gặp anh ở đâu ? !

- Rừng Trúc bar (Forêt de Bambou bar).

- À, tôi nhớ rồi. Ủa, anh còn ở Việt nam sao ?

- Tôi đã mãn nhiệm kỳ trong Hải Quân đã trở về Mỹ. Vì tôi thích sống ở đây nên xin trở qua làm việc.

- Bây giờ anh làm gì trong dân sự ?

- Kế toán cho Bộ Tư Lệnh Hải Quân của Mỹ.

- Hiện anh làm ở đâu ?

- Sài Gòn, đường Phan Đình Phùng.

- Anh có vợ chưa ?

Ray im lặng vài giây rồi trả lời :

- Có. Vợ tôi là đàn bà Nhựt.

- Người Nhựt !

- Vâng ! Nhưng hiện giờ thì vợ tôi đang về bên Nhựt. Sau đó sẽ qua Mỹ ở luôn.

- Vậy anh còn ở đây bao lâu nữa ?

- Sáu tháng. Có lẽ tôi sẽ xin ở lại Việt Nam thêm vài năm nữa.

- Vợ anh sẽ trở qua Việt Nam ?

- Không. Vợ tôi không hạp ở đây ?

- Tại sao vậy ?

- Có gì là lạ. Bởi vì mấy năm trước tôi được biết cô có bạn trai người Pháp. Tôi thất vọng, bèn lấy phép qua Nhựt chơi. Rồi tôi gặp một cô gái Nhựt có vóc dáng và gương mặt thật là giống cô. Tôi vội cưới ngay. Sau đó đưa nàng sang đây. Rồi tại tôi hay nhắc nhớ về cô. Vì lý do đó nên vợ tôi hơi ghen và không thích ở Việt Nam.

Mai Ly nghe lòng vui vui, vì có một người đàn bà khác ghen với mình, nàng nói :

- Anh làm cho vợ anh ghen rồi.

- Đành chịu chứ biết làm sao đây ? Hơn nữa, tôi cũng đã có kể chuyện tình của tôi cho nàng nghe trước khi làm lễ cưới.

- Thôi. Em hiểu rồi...

Ray nhìn Mai Ly, quay sang nhìn Hữu Trí và Mai Tâm, chàng hỏi :

- Hai đứa nhỏ này là con của cô đó hả ?

- Dạ. Chúng nó là con của em. Anh gọi em bằng em đi.

- Được.

Ray đưa hai tay xốc hai đứa nhỏ lên và vui vẻ nói tiếp :

- Ước gì tụi nó là con của anh !

Mai Ly cười gượng và nói :

- Rất tiếc, tụi nó không phải là con của anh !

- Chắc em hạnh phúc lắm. Chồng em đâu ?

- Em đâu có chồng. Các con của em chỉ mang họ mẹ. Còn cha thì... vô danh !

Ray nhìn Mai Ly mà lòng chàng đang tiếc nuối một cái gì. Có lẽ chàng thương hại Mai Ly, Ray thở ra và nói :

- Hai đứa dễ thương quá. Nhưng xin lỗi em. Cha tụi nó là ai. Có phải ông người Pháp mà em...

Mai Ly nói nhanh :

- Gần như vậy. Nhưng... không là vậy.

- Sao kỳ thế hả em ?

Ánh mắt Mai Ly lộ ra nét buồn buồn. Nàng thả bộ dọc theo bờ sông. Ray nắm tay hai đứa nhỏ đi từ từ. Mai Ly nói :

- Ray ! Anh biết thuở xa xưa. Anh là người khách cho em uống nước trà. Tính ra đến nay cũng đã bảy tám năm rồi. Nói làm sao cho hết những chuyện đời em đây ?

Mai Ly và Ray cùng hai đứa nhỏ đến ngồi lên một cái bần, quay mặt hướng ra ngoài sông nhìn những đám lục bình trôi trôi theo dòng nước. Ray nói :

- Em vẫn còn đây. Mặc dù bao năm qua anh có vợ. Có một dạo anh cố ý tìm em để biết tin tức của em trong mấy cái snack bar nhưng sau đó, anh được biết em vẫn sống với bạn trai người Pháp. Bởi dạo đó anh thua cuộc nên bỏ đi cưới vợ. Anh luôn nghĩ rằng em sống rất hạnh phúc.

- Hạnh phúc !

Đôi mắt Mai Ly long lanh ngấn lệ. Trí chồm lại hỏi :

- Sao mẹ khóc vậy ?

Mai Tâm cũng tuột xuống đùi của Ray chạy lại hỏi :

- Mẹ khóc đó !

Mai Ly liền chặm nước mắt và nói với hai con :

- Mẹ đâu có khóc. Tại bụi rớt vô mắt mẹ đó.

Trí và Tâm trở lại leo lên hai bên đùi của Ray ngồi tiếp. Mai Ly thấy cảnh ấy, nàng nhủ : Hai đứa con mình coi tụi nó mền Ray dữ ả ! Nàng đâm chiêu buồn bã. Ray thấy vậy liền hỏi :

- Sao mà em buồn vậy ?

- Em biết nói gì đây ? Sau bao năm dài sóng gió đến đời em.

- Mai Ly ơi ! Em làm anh đang nhói tim đây.

- Còn gì để đau nữa hỡi anh ! Ngày nay anh đã có vợ. Còn em... Em thì vẫn còn sống chung với người bạn trai Pháp. Ông ấy bằng lòng cưới em và nhìn nhận chỉ một đứa con gái thôi.

- Sao Vậy em ?

- Vì Hữu Trí là con riêng của em, cha nó là một chàng trai Mỹ.

- Trí là con của Mỹ ?

- Vâng ! Thật oái oăm thay !

- Bây giờ em liệu cách nào ?

- Cách nào ! Em phải nhờ anh giúp em.

Chắc chắn là anh sẽ giúp em rồi, em đừng buồn. Còn Mai Tâm là con của Pháp ?

- Mỹ hay Pháp gì, tụi nó cũng là con của em.

- Anh hứa là anh sẽ lo cho ba mẹ con tròn vẹn.

Đến giờ có bạn cho ba mẹ con của Mai Ly quá giang về. Nàng và Ray chia tay và hẹn hôm nào sẽ gặp lại.

Ray an ủi Mai Ly bằng trái tim chân thật. Mai Ly không ngờ là Ray yêu nàng khi xưa. Lúc ấy, Ray chỉ là người khách thường ngày đến chơi bài và cho nàng uống nước trà. Chớ Ray không tán tỉnh đòi hỏi mồi mịch gì cả. Rồi thời gian xoay chuyển, Mai Ly trôi theo dòng đời. Bây giờ mọi sự trể hết rồi. Ray đã có vợ, có con. Tình của Ray yêu Mai Ly vẫn còn đọng mãi trong lòng chàng. Mai Ly vừa chợt thấy sau bao năm dẫu bề.

Từ ngày Ray và Mai Ly gặp lại. Mai Ly đem nỗi lòng riêng kể cho Ray nghe. Tình yêu sống lại nơi đáy lòng của Ray. Và chàng có lòng thương hại cho Mai Ly nữa. Chàng tìm cách an ủi và lo lắng. Bây giờ giữa J.J. và Mai Ly sống rất căng thẳng. Nàng buồn chán và ngã vào vòng tay đầy yêu thương của Ray. Một sự ngoại tình ngoài ý

muốn. Mai Ly thả trôi đời mình và lòng luôn muốn tìm kiếm một người đàn ông để cưới nàng và nhìn nhận hai con.

Ngày tháng qua nhanh. Sự liên hệ giữa Ray với Mai Ly rất khẩn khít. Một hôm Ray khuyên Mai Ly :

- Em hãy tin đi, J.J. sẽ cưới em và nhìn nhận luôn hai đứa nhỏ.
- Em hết hy vọng rồi anh ơi !
- Em can đảm và giữ vững niềm tin, vì có anh đây.
- Anh sẽ làm gì ? Anh muốn gặp J.J. hả ?
- Không. Không bao giờ anh gặp hắn.
- Chớ anh bảo em phải tin tưởng cái gì ?
- Rồi đây em sẽ thấy. Em cứ lui tới với anh, và cho anh biết thái độ của J.J.

Mai Ly thường vắng nhà. Rồi một hôm nàng dẫn hai con đi đến nhà Ray ở luôn ba ngày. Qua ngày thứ tư nàng định trở về dọn hết đồ đạc. J.J. bỏ sở làm ở nhà canh và chờ tin. Mai Ly vừa bước vô nhà, J.J. ôm nàng và hỏi :

- Mấy ngày nay em đi đâu ? Còn hai đứa nhỏ đang ở đâu ?

Mai Ly nhìn thẳng vào mặt J.J., nàng mở lời chậm rãi nhưng sắt đá :

- Đi đâu mặc kệ tôi, còn hai đứa nhỏ là con của tôi. Anh không có trách nhiệm gì cả.

J.J. nhẹ giọng :

- Con của chúng ta chứ !
- Hừ. Con của tôi. Vì chúng nó có mẹ, chớ không có cha. Anh nghe rõ chưa ? Tiện đây, xin anh cho phép tôi dọn những gì của ba mẹ con tôi, và cảm ơn anh đã giúp đỡ ba mẹ con tôi mấy năm qua...

J.J. buông người xuống salon, chàng im lặng. Rồi chàng đứng lên đến gần Mai Ly và nói :

- Xin em cho anh biết hai con hiện giờ ở đâu để anh đi rước ?
- Không. Chúng nó không phải là con của anh.
- Sao em nói vậy ?
- Anh đừng giả ngu và cũng đừng hỏi nhiều...

J.J. đứng ngay mặt Mai Ly và dịu giọng :

- Em à ! Anh đã suy nghĩ kỹ rồi.
- Anh nghĩ gì ?
- Anh sẽ chấp nhận những gì em muốn.

Mai Ly nghe thế, nàng lấy điều thuốc lá ghim vào môi, ngồi xuống salon châm lửa hít một hơi dài phì khói từ từ. Mắt nàng nhìn chăm chăm vào mặt J.J. Nàng nghe tự ái vui đi phần nào. Tánh kiêu ngạo - nàng nhìn J.J. như để soi lòng chàng, nhưng cũng còn nghi ngờ, nàng nghiêm giọng hỏi J.J. :

- Anh vừa nói lời gì, xin anh lập lại một lần nữa có được không ?
- Mai Ly ! Sao em không tin anh ?
- Tin rồi. Tin anh đã ba bốn lần rồi.
- Hôm nay là lời chân thật, anh sẽ cưới em và nhìn nhận hai con một lượt.

Mai Ly nghe êm tai, nàng đứng dậy dụi điều thuốc vào gạt tàn thuốc, nàng nói :

- Đây là lần cuối cùng anh hứa. Tôi ráng tin anh một lần nữa. Nhưng... ngày mai tôi sẽ đưa hai con về.
- Sao em không cho anh đi rước ?
- Không cần thiết, ngày mai ba mẹ con tôi sẽ về nhà này. Chào anh.

Mai Ly lấy cái xách tay và mở cửa đi nhanh xuống đường. J.J. không dám cản nàng, chàng ra bao-lơ nhìn theo...

Mai Ly lấy taxi trực chỉ đến đường Hồng Thập Tự - Lê Văn Duyệt. Một biệt thự mà Ray mướn cả tuần nay để cho ba mẹ con của Mai Ly ở và chàng cũng dọn về đây luôn.

Mai Ly nhận chuông, dứt chìa khóa mở cửa. Ray đi ra, trên tay ấm hai đứa nhỏ. Mai Ly vừa thấy mẹ là khóc òa lên. Còn Hữu Trí cười hớn hở gọi mẹ lú lo. Ray choàng tay qua vai Mai Ly cùng đi vô nhà. Ray thông thả hỏi :

- Em không có dọn gì à ?
- Không. Vì em gặp J.J.
- Vậy à ! Xảy ra như thế nào kể cho anh nghe đi.

Vào nhà, tất cả đến ngồi salon, Mai Ly thuật lại cho Ray nghe từ đầu. Ray nhìn nàng với ánh mắt triu mến hài lòng và dùng lời nhỏ nhẹ an ủi :

- Anh tin là em sẽ thắng mà.
- Thắng hay bại gì em cũng phải nhận thêm một lần thử thách nữa. À, anh ơi ! Ngày mai ba mẹ em con trở về bến Vân Đồn, anh có buồn không ? Thật em làm phiền anh nhiều quá !

Ray ôm Mai Ly vào ngực chàng và vuốt tóc với cử chỉ thật thương yêu :

- Anh đã nói với em là anh lo cho em tròn vẹn. Hôm nay tình hình thấy sáng sủa, anh rất mừng và mong em được đạt thành ý nguyện thì anh vui chớ làm sao anh buồn hay trách em. Anh vẫn còn yêu em nhiều lắm.
- Anh cao thượng và quân tử quá.
- Không. Anh không cao thượng cũng chẳng quân tử gì cả. Mà việc anh làm chỉ vì anh yêu em chân thật.
- Trời ơi ! Tại sao em không phải là vợ của anh ?
- Mai Ly em !

Ray ôm ba mẹ con Mai Ly vào lòng, nước mắt đôi bên đều nhỏ giọt. Hai đứa nhỏ lặng yên và ngơ ngác giữa giây phút êm đềm và dịu ngọt...

*

Mai Ly cùng hai con đã trở về. J.J. bắt tay lo làm thủ tục hôn thú và nhìn nhận Hữu Trí và Mai Tâm. Trong lúc ấy, Mai Ly lại mơ có một đám thật lớn ở trên tầng lầu thứ bảy tại khách sạn Caravel để nàng có thể mời tất cả người trong gia đình và bạn bè. Nhưng hỡi ơi ! J.J. không bằng lòng. Chàng chê gia đình của Mai Ly là nhà quê. Còn bạn bè của nàng thì toàn là dân bụi đời, dĩ điếm, dốt học... Mai Ly giận đềng người, vì bị J.J. sỉ nhục. Nhưng dù trong lòng nàng có tức giận đến đâu, nàng cũng phải ráng nhịn để được đạt được cái giá thú và hai con nàng có cha trong trên giấy tờ.

Mai Ly dẹp qua dự định làm đám cưới lớn, nàng chỉ chờ đợi tới ngày ký giấy hôn thú mà thôi.

Ký giá thú và nhìn nhận hai con xong, lòng của Mai Ly đã thỏa mãn. Nhưng nàng lại căm thù J.J. vì mấy lời khinh bỉ hôm nọ. Nàng vẫn đi chơi như thường, và đem chuyện mình thuật lại cho Ray nghe.

Vào đầu tháng 5 năm 1972, Ray sắp mãn giao kèo tại Bộ Tư Lệnh Hải Quân Mỹ. Sẵn dịp đó, chàng tổ chức một dạ tiệc linh đình để tạm biệt Việt Nam và cũng là ăn mừng Mai Ly đã thắng J.J. Chàng cho phép Mai Ly muốn mời ai tùy ý và chàng cũng mời một số bạn bè. Và chàng căn dặn Mai Ly đừng nói là ăn mừng nàng được J.J. cưới.

Ray đặt tiệc nhà hàng Tây trong khách sạn Continental. Hai bên mời khoảng vài trăm người. Ăn uống xong. Sau cùng ăn bánh và uống Champagne, Ray đứng dậy, miệng tươi cười, tay nâng ly và nói với mọi người :

- Đêm nay là tiệc vui để tôi tạm biệt Việt Nam và cũng là tiệc vui cho Mai Ly, người yêu của tôi tám năm về trước.

Xin các bạn cùng chia vui với Mai Ly. Vì nàng vừa lấy chồng...

Mọi người đều vỗ tay vui cười... mà họ lại ngẩn ngơ nhìn nhau... ? ? ?

Những cơn gió lốc đã qua,

Ai là Quân tử ? Ai là Tiểu nhân ?

Khi nào chấm dứt cõi trần,

Mới phân biệt được, Thánh, Thần là ai ?

Còn tiếp quyển III

(Viết xong tại Gia-Tự DiệuThị, Ivry-sur-Seine, đêm xuân 1992)

Nguyễn TB - Việt Dương Nhân

6, Rue Pierre Brossolette

94200 IVRY-sur-Seine (France)

Tél : 01.46.71.94.81 (Paris)

Vietduongnhan2@yahoo.fr